

Kate Aksonova. OLD SINS.

Characters:

Girl - teenager.

Mother - woman 40 years.

Aunt - woman near 40 years.

Grandma - woman over 60 years.

Rufus - man 40 years.

Act 1.

Scene 1

Living room in an apartment. On stage rushes Girl, after her runs Mother.

Mother: How did you behave? What did you allow yourself?

Girl: It's not my guilt. I just told the truth.

Mother: You were rude to grandmother.

Girl: I said: Not your problem.

Mother: She just asked you - which lessons are you have today?

Girl: I said to her - back off, it is me, not you go to school.

Mother: Did you not ashamed? I brought up you well. I have to call your father.

Girl: So, you know how to find him?

Mother (in the heat of the argument): Sure.

Girl: My aunt Tacy was right. You did not take child support from him because of your own choice.

Mother: How dare you? You discussed me ...

Scene 2.

From a side door enters Aunt.

Aunt: What a scream. You didn't give me a chance to sleep.

Mother (switches her anger to Aunt): Who give you the right to talk about me? Yes, especially with my daughter.

Aunt: Val, are you out of your mind? I just woke up because of your cries. And you already had blame me in something.

Mother: It is not your business, if I received child support for my daughter or not. It is not your worries.

Aunt: It is not my business. Exactly! But if you took money from her father, maybe it would be different.

Mother: Do not poke your nose into my life!

Aunt: I am not. Stop yelling and you can solve all problems by yourself.

Mother: What do you know? Your life did not work. So you chose to taught me.

Aunt: Val, that's enough! You make a row with your daughter, I happen to come across you.

Let's stop.

Mother: I did not start. (turns to Girl): You have to explain me what is happening.

Aunt: It's for long.

Aunt passes through the scene, goes to opposite direction from where she comes.

Scene 3.

Girl: Nothing happened.

Mother: And your behavior?

Girl: Everyone in family have problems and confusions. And you all took it out on me. And then you all want something from me.

Mother: I'm your mother, I brought you up and demand respect.

Girl: I'm your daughter and I am asking for truth.

Mother: What do you need from me?

Girl: Why you did not give me father's phone number?

Mother: This is not your business. It is my decision.

Girl: You decide, you demand. Have I the right on something?

Mother: Behave appropriately. And you must ...

Girl: I must go to school.

Girl quickly leaves.

Scene 4.

Mother: They're all crazy. I keep this house alone, and they treated me like this. Ann is completely out of control. Mum with claims. More, Tacy returned. I can't stand it.

Scene 5.

Aunt enters.

Aunt: Yes, I came back. When you agree to live with it?

Mother: Never. We had normal life.

Aunt: Of course, money to medicine for mother was gone, you had the debt for the flat.

Mother: Yes, I would have coped!

Aunt: And then I returned and didn't let you became a martyr.

Mother: It's okay. Nothing happened with you. You once helped family. Don't wait for

appreciation. You live here, you should ...

Aunt: Do not explain me what I should do and what I should not do. Better tell me what is it with your beloved Ann.

Mother: Nothing, with Ann all is fine.

Aunt: Because it's all good, she went out and slammed the door so hard that the hanger felled down.

Mother: This was a draught.

Aunt: Val, she is teenager.

Mother: Difficult age? She is still a child.

Aunt: Ann had a quarrel with her boyfriend. For several days she went alone to school.

Mother: Tacy, what you say. Ann is not interested in boys.

Aunt: Val, she has interest in boys, that's fine. Not normal is that you do not want to see changes in daughter's life.

Mother: There are no changes. And do not put her against me. Do you hear, you have no right!

Aunt: Scandal in the morning it's not the best. I still have a job, you too. Come on, better silently gather to work.

Blackout.

Scene 6.

Girl is walking around the room, talks to herself.

Girl: To say or not to say. Did she know or not know, I must consult with someone. Maybe my grandmother? Only she is at home now. But we argue all the time. I'll try. I don't think that work...

Why he puts the choice on me? Why should I choose, and not he? Why I cannot tell him or - or? In what I can threat him? Even if I tell everybody, they will say: You have to blame yourself too.

What to do? And if ... no, alone is scary. I need to ask anyone. I can't talk with the girls... Mother will generally explode.

Aunt gets mad, but helps. It is true, after that aunt will completely break up with mum, but I am not worry of their problems, I have to sort out mine.

Scene 7.

Enters Grandma.

Grandma: Did you come back?

Girl: Yes.

Grandma: I hadn't heard. When you left, everything fell down.

Girl: This was draught.

Grandma: What's happening?

Girl: Nothing.

Grandma: Why do you quarrel with all of us?

Girl: I do not. Everyone need something from me. I owe to all.

Grandma: And you cry as the answer.

Girl: I try to explain, somehow, what is happening. No one want to listen.

Grandma: Maybe you could tell the truth, what actually happened.

Girl: Nothing. You complain at my every word.

Grandma: To whom are you crying on the phone: You are involved too.

Girl: You are intercept me. I don't have my life. How's that possible! After it you still offended, how in these conditions ...

Grandma: If you do not want – be quiet. But please, stop fuss with all.

Girl: I'm not the one who start scandals. Why you all not leave me alone?

Grandma: After you left, mother swore with aunt.

Girl: What I have in common with it? They always argue when they start to live under one roof. I have nothing to do with it.

Grandma: Good. Do you want to eat?

Girl: I'm not hungry.

Grandma: You need to eat, you're pale. Come on.

Girl: Why you don't tell that I owe something to you?

Grandma: You know it yourself. And shout at you senseless, it makes no reason.

Girl: From where is such faith?

Grandma: I have two adult daughters.

Blackout.

Scene 8.

Girl is alone on stage. She waits for someone, nervous. Aunt enters.

Aunt: What's the mystery?

Girl: Are mum and granny still talking there?

Aunt: Yes, your mother prepares the meat and watches with granny show on TV. What do you want? You try to show me something, but I do not understand.

Girl: We need to talk.

Aunt: Let's go to my room and close the door.

Girl: No. We can't. We will be here, I want to see when someone is coming.

Aunt: What's wrong with you?

Girl: Nothing. Nothing special or unusual.

Aunt: Good. You sound convincing. What do you want?

Girl: I had thought for long time with whom to share... I think you are only candidate.

Aunt: And your mother?

Girl: This possibility only in extreme cases.

Aunt: Have you now not such situation?

Girl: Not yet, I hope so.

Aunt: Are you sure?

Girl: I really count on it.

Aunt: Good. I'm listening.

Girl: I have a certain kind of problem.

Aunt: What's the problem?

Girl: Can you listen till end?

Aunt: Fall silent.

Girl: One problem. In general, I know how to get out of this situation. I even have two choices. I need not help, but rather support. I decided almost everything by myself. I scare, I scare to

go alone. And I look forward to your support.

Aunt: You can count on my help and support. Only I did not understand nothing from your words.

Girl: I was put against a decision.

Aunt: By whom?

Girl: It's not so important.

Aunt: So, more important is the choice.

Girl: Yes. The fact is that ... I do not even know how to say.

Aunt: As you wish. If I do not understand, I can't help.

Girl: I need your help. In reality I ...

Scene 9.

Mother enters.

Mother: Why do you need help? Why you do not want to talk to me?

Girl: Mom, it has nothing to do with you.

Mother: How it is? You asked for help not your own mother.

Girl: Do not worry, I will decide myself. Leave me alone.

Girl exits.

Scene 10.

Mother: What's wrong with my daughter?

Aunt: How I know?

Mother: She talked to you. Do not defend her.

Aunt: I have no idea, she mumbled something, but did not say anything clear.

Mother: It is better not to hide anything from me and get between a mother and daughter.

Aunt: I do not get between anyone. She tried to say something, you came, she changed her mind.

Mother: And you did not bother that she turns to you and not to me.

Aunt: It's your personal problem with daughter. I'm not the one to blame.

Mother: When you moved here she became reserved. It is hard for her.

Aunt: Val, for God's sake. If I would hinder her, she will say it me in plain text. Your daughter does not know how to choose words.

Mother: Do not blame my daughter.

Aunt: No critique for you nor your daughter. Live for yourself, do not interfere me in your scandals.

Mother: Nobody asked you. You enmeshed yourself everywhere.

Aunt: I'll go to my room, drink the medicine. I've got a headache because of you.

Mother: If Ann something share with you, you'll tell me?

Aunt: She will not tell.

Mother: You must promise me.

Aunt: I will decide myself.

Mother: You have no right.

Aunt: Come on.

Blackout.

Scene 11.

On backstage is shouting, yelling, "Oh, clot", crying. Girl runs to the scene. After her runs Mother, beats Girl with a towel. After them run Grandma and Aunt. Grandma overshadows Girl. Aunt catches Mother's hands.

Grandma: Val, enough!

Mother (yells): What is enough? Such embarrassment.

Aunt: Come, sit down. You give me a towel and we all just talk.

Mother: I show her.

Aunt: Maybe give her opportunity to put in a word.

Mother: Why? I already had heard all it. Such humiliation.

Girl (through tears): You are the same. You are not concern about it.

Mother (tries again to hit the Girl but Aunt keeps her away): I do not care. How dare you? Rotter.

Grandma: Stop both. Scream is nothing changes there.

Aunt: Yes. Nothing. You have to calm down and I'll know what's going on.

Grandma: Tacy, what are you talking?

Aunt: What am I? I came home from work, tired, by the way. I opened the door, and my sister is running after her own daughter screaming "you clot". My mother tries to separate them.

Grandma: So you did not understand what is happening.

Aunt: No.

Mother: Why then you meddle in?

Aunt: I decided at first to prevent infanticide, and then knew what is happening.

Mother: This airhead have brought shame to me, but you knew that already.

Aunt: What did I know?

Grandma: We know that Ann consulted with you.

Aunt: Oh, she did not tell me. She mentioned about problem and that she was scared to go alone.

Mother: Did you not guess?

Aunt: No.

Mother: You need direct text, at a glance you do not understand. You have no tact.

Aunt: Val, that's enough, I have a towel and if you do not stop ...

Mother: This fat-head work up a child.

Aunt: What?

Grandma: That's true.

Aunt: Ann!

Girl: Yes. Leave me alone. (Tries to leave)

Aunt, Mother, Grandma: Sit down.

Girl returns to her chair.

Aunt: I listen. Tell us what happened.

Mother: When I went to work, I met her classmate's mother. And she said to me, I would not advised you as a doctor, at this age could be complications.

Aunt: What kind of classmate's mother? Why she advised?

Mother: Mom of her classmate - she is gynecologist. And this sassy went to her for advice.

Aunt: And there you knew that you are pregnant. Ann, I'm asking you.

Mother: No, she consulted about abortion.

Aunt: That meant that you do not want to go alone to abortion. Ann, I'm waiting for an answer.

Girl: Yes.

Grandma: Oh, my heart is aching. I will go to lie down.

Mother: Look what you've done, yuck.

Aunt: Mom, now you go to bed.

Mother and Aunt take Grandma by hand, they exit. Girl stays alone on stage.

Scene 12.

Returns Aunt.

Girl: How is Grandma?

Aunt: I think now she will be better. She is too nervous. What was here before I came?

Girl: Better not ask ... Mom rushed and generally ...

Aunt: How long you were going to be silent?

Girl: So far, till all this will be settled down.

Aunt: And then?

Girl: No one would know.

Aunt: Yes, that's why you went consult your classmate's mother.

Girl: I didn't know what to do. I could not spoke with my mother or grandmother. What would you did in my place?

Aunt (shudders): I? Me?

Girl: Yes, you are.

Aunt: I went to seek advice from my loved ones.

Girl: And then?

Aunt: I did as they advise.

Girl: I would not able to.

Aunt: I could, and have lifelong regret.

Girl: What about you're talking?

Aunt: It's not important. We have to deal with you.

Scene 13.

Mother enters.

Mother: Once again gathered, plotters.

Aunt: Val, calm down. How is mum?

Mother: She rests. This trash will brings us all into the grave.

Aunt: Let's look at what happened.

Mother: There is nothing - everything is clear.

Aunt: Not for me. Can I ask your daughter a couple of questions?

Mother: I listen to your ideas.

Aunt: Please.

After a pause Aunt begins to speak.

Aunt: Ann, you know who is the father of the child.

Girl: Yes.

Mother: Are you calling my daughter a whore? I do not let you.

Aunt: A couple of minutes ago you labeled her how you want. Do not interrupt me.

Mother: I have the right to call her anyhow, she's my daughter. And you have no right.

Girl: After how you named me, Mum, I do not care.

Mother: I'm telling you, plotters. It's all your influence, Tacy. My daughter went on an inclined way as you.

Aunt: Val, shut up! Now our subject is your daughter. And, if you want to know, you're also not see through it all. You didn't see that something wrong with your daughter. You did nothing.

Girl: I can go, you swear to each other. You do not need me.

Aunt: No, you sit down and listen to everything.

Girl: Who are you, that I have to listen to you?

Mother: Do not argue with aunt, I'm not let you to speak with adults like that.

Girl: Fine. You are united again.

Aunt: Does he know?

Girl: Who?

Aunt: Father of the child knows that he will be father of your child.

Girl: Yes.

Mother: So what?

Girl: What?

Aunt: What was his reaction?

Girl: We had a quarrel.

Aunt: Good. What did he say?

Girl: That I should solve this problem.

Mother: And you?

Girl: I burst into tears.

Aunt: And he?

Girl: He said that I should choose by myself.

Mother: And you made a choice without consulting me.

Girl: Yes.

Mother: How could you?

Aunt: Val, your advice did not always lead to good. Believe me.

Mother: You're again back to the old. How can you compare yourself and my daughter? She is still a child, and you could make your own decisions.

Aunt: I'll go and see how is mother.

Aunt exits.

Scene 14.

Girl: About what advise aunt speaks all the time?

Mother: Not your business. There are her past mistakes. There are her old sins. Her sins lie heavy on her, because it she loose her temper. She can't live with husbands. And then she comes back here to have revenge.

Girl: Why?

Mother: Do not change the topic of conversation. You are more important now. You said that he knows.

Girl: Yes.

Mother: Who is he, tell me?

Girl: No.

Mother: I still want to know the truth.

Girl: I can't say, we broke up. Now it does not matter.

Mother: Why it does not matter?

Girl: It does not matter.

Mother (in horror): You've already done! Speak.

Girl: No, but I firmly decided.

Mother: I will not let you.

Girl: Why not let? You said - a shame.

Mother: Well, that's if you do not marry.

Girl: Marriage?

Mother: Yes. How old is he?

Girl: Seventeen.

Mother: Fine. A good age. At first you stay with us. You will need help with a child. And then

...

Girl: Mum, you're raving.

Mother: How you talk to me?

Girl: Kirk will not going to marry me.

Mother: I see, the future son-in-law name is Kirk. And you was so afraid to tell.

Girl: Whose son-in-law? You did not heard me, there will be no baby, no marriage. Neither I nor he did need it.

Mother: You say so now, then you will be sorry.

Girl: I will not regret anything. I will not. I have my life, everything will be fine.

Mother: If he doubts, we connect to this situation the father.

Girl: Whose father?

Mother: Yours. He should somehow participate in the life of his daughter.

Girl: You do not hear me. I will not live as you want.

Mother: You will!

Scene 15.

Aunt enters.

Aunt: Why do you again become uproarious?

Mother: How is mum?

Aunt: Fine. She sends me here to separate you.

Mother: I just talk with my daughter.

Aunt: Yes, the walls are shaking. What is final decision?

Girl: Do not listen. I had all agreed, and she did not want to accept.

Mother: You're stupid, I know better.

Aunt: Tell me.

Mother: Ann marry Kirk. At beginning they will live here, because she needs help with newborn.

Aunt: So, father is Kirk.

Girl: Yes.

Aunt: And you're planning to get married. You changed your mind and keep the child.

Girl: I'm not going to get married. Any child, it's all my mother's imagination.

Mother: It's not fantasy. It's right.

Aunt: For you everything is right when it's your choice.

After a tense pause, starts Aunt.

Aunt: Ann, I have a question for you. Which choice had you?

Mother: Tacy, what are you talking about?

Aunt: Well, what did you said - one problem. And you know how to get out of this situation.

That you need not help, but support. And you had all agree with yourself. What was it?

Mother: It does not matter.

Girl: Yes. It does not matter.

Aunt: And...

Girl: We have just quarreled with Kirk and he said ...

Aunt: Choose me or the baby.

Girl: How do you know?

Mother: Your aunt is expert in slippery situations.

Aunt: You chose him.

Girl: Yes.

Aunt: And then he promised to return to you.

Girl: We'll be together.

Aunt: It is naive and foolish. He lied to you.

Girl: You did not know.

Aunt: He lied twice. If you leave a child - he will not go anywhere, he has to admit child.

Mother: Yes, we will tell your father. And now there are special analysis. He did not relieve of responsibility.

Aunt: And he lied second time when he said that will stay with you if you decide to get rid of the child.

Girl: He's not...

Aunt: In any case, he will change his mind.

Girl: Why do you set up against him?

Mother: Because that's your aunt knows from her personal experience. For a start we will force him to marry you on an amicable way.

Girl: Do you want this baby?

Scene 16.

Enters Grandma.

Grandma: You should keep this child.

Mother: Mum, are you feel better?

Grandma: Not so. I can take part in the conversation.

Girl: Have I keep this child?

Mother: Yes, of course, Kirk will marry you and you will have a child.

Aunt: If she does not get married?

Mother: What are you talking about? He had no other choice.

Aunt: But if she does not get married? What to do with the child?

Girl: Yes, mother. What should I do? I am trash and scandal will be...

Mother: Shut up. (After a pause.) Anyway, you will born a child. I'll help you.

Grandma: We'll help you. Even if you not deserve it.

Girl: And I'll be alone with baby.

Mother: Do not worry, you have a family. We'll not leave you in trouble.

Girl: I do not want to be a single mother.

Mother: The doctor said, it can be bad for your health.

Girl: I do not want so ... why nobody listen to me.

Girl runs out in tears.

Scene 17.

Mother tries to run after Girl, Grandma stops her.

Grandma: Let her cry. Let her think. She will understand that we are right.

Mother: Are you sure?

Grandma: Yes. She accepts the idea of responsibility about child. With that she had no other choice.

Aunt: Abortion. Always a way out.

Mother: What are you talking about?

Aunt: Really?

Mother: You know, the doctor said. And you have no beliefs.

Aunt: Did I have no morals? I repeated word to word advice of my mother, which she gave me fifteen years ago.

Mother: What are you comparing? With whom do you compare yourself?

Aunt: You used to talk in different way.

Grandma: What do you denote?

Aunt: He's not worthy of you. You can keep the child, we'll help you. Everything is different now.

Mother: What do you mean?

Aunt: Do not pretend that you remember nothing.

Mother: You? It was your decision.

Aunt: Truly?

Grandma: Do not stir up the past. We did not come back to this affair for so many years.

Aunt: You did not come back. Now you have an opportunity to give once again advise in the same situation.

Mother: It was your conclusion.

Aunt: Yes. And it was supported by my close people. And now - we will not return to this subject for so many years! I wake up and fall asleep with this concern every day. You didn't worry about your responsibility.

Grandma: What do you want?

Aunt: Fairness, justice!

Mother: You want to break up my daughter's life, to have retaliation for what you had not for yourself.

Aunt: Yes, your daughter, your granddaughter! Previously, everything was unlike.

Grandma: You've had a very different situation.

Aunt: In what?

Mother: In all.

Aunt: What was dissimilar?

Blackout.

Act 2.

Scene 1.

The same room. Curtains and tablecloth are in different color. Fifteen years earlier.

Actresses are the same, but behave like younger. Enters Aunt, she is in good humor. After her enters Mom, she is tired.

Aunt: Why are you so sad?

Mother: Did you just come?

Aunt: Yes. What happened?

Mother: We called a doctor to Ann.

Aunt: Is it something serious?

Mother: No. Teeth are cut.

Aunt: She is growing.

Mother: Tacy, I did not sleep at all. Will you sit with baby? I can take a nap.

Aunt: Yes.

Mother: Only troubles with children.

Aunt: And joy?

Mother: Disturbance.

Aunt: Did he call?

Mother: No, for three days.

Aunt: Val, for how long are you going to torture yourself?

Mother: He's tired, not enough of sleep.

Aunt: Do not defend him.

Mother: Sit with my child and do not read morals to me.

Aunt: If you say so.

Mother leaves.

Scene 2.

Enters Grandma.

Grandma: Is Val lay to rest?

Aunt: Yes, Mum. Now I sit with Ann.

Grandma: No, I looked, she was asleep.

Aunt: Is she teething?

Grandma: Yes.

Aunt: Did you get use to the role of the grandmother?

Grandma: Already. I worry about Val's relationship with her husband.

Aunt: She said that he did not call for three days.

Grandma: I do not know how he could behave like that when he has a wife and daughter.

Aunt: Val told me that it is hard for him, he hadn't enough sleep.

Grandma: Who said that is easy with a baby? But it is his child and he should not get tired of her.

Aunt: I think, Val protects him.

Grandma: What do you mean?

Aunt: She is always agrees to any of his complains. She proposes him to relax and not takes part in all that.

Grandma: Do you want to say that the idea about rest from the child is Val proposal? This is

silly.

Aunt: No. But Val did not mind.

Grandma: From where did you get such conclusions?

Aunt: The last time when he was gone for a couple of days, I saw him on the street.

Grandma: With whom?

Aunt: Val.

Grandma: And why not?

Aunt: He did not come home. They just walked around like in a date.

Grandma: You think that she isolates him from daughter.

Aunt: I think she isolates him from the problems and worries.

Grandma: If this is true, won't wait nothing good from such marriage. And how are you with Rufus?

Aunt: It's okay.

Grandma: He did not come here any more.

Aunt: More important that I see him often.

Grandma: Well, well, most important do not miss him. He is a prominent man.

Aunt: Mum.

Grandma: I say what I know.

Blackout.

Scene 3.

Mother sits distraught, Grandma calms her. Aunt enters in good humour and does not immediately understand what happens.

Aunt: Why is so quiet here?

Grandma: What is your joy about?

Aunt: I have a reason for that. Or I do not have a right? What happened again?

Mother: He took the things and left.

Aunt: Anew? It's okay. He comes back soon. Ann is already quite grown up, we sleep all nights.

Mother: He says that this situation prevents him from work.

Aunt: Everything is always bad for him.

Mother: And you're both in our live!

Grandma: Val, we're watching your child.

Mother: It is hard for us to live all together.

Aunt: Rent a flat, live separately.

Mother: Oh, maybe you better rent a flat. Or you will move to Rufus. It's time for you and he get married.

Grandma: And where to go me?

Mother: You could live with us while Ann is little.

Grandma: And then?

Aunt: Val, you should be ashamed.

Mother: Me? You are guilty. Because of you my family life fell apart.

Aunt: Solve your own problems yourself, not at my expense. I'm leaving. I don't spend the night here, do not wait for me.

Aunt exits.

Scene 4.

Grandma: Val, why you say so.

Mother: She has to know. To her is easier to leave. I can't rent an apartment with a small child.

Grandma: Do you think that this brings back Eugene?

Mother: I do not know, but she will not disturb me.

Grandma: How can you quarrel with sister all the time? First for the doll, then the dress, now about a place to live.

Mother: I can lay down conditions, I have a small child. And I have my family to be saved.

Grandma: Calm down. Save the family, but don't you think that he leaves too often.

Mother: And you with her together! Both of you want for me to have it all wrong. No way.

Mother leaves.

Scene 5.

Grandma: Where I made mistake? They are in no way agree. One says white and another says black. Eugene feels hard with us. I can talk with Rufus. Why do they pull it all away? Tacy will marry, would be living with him. Val would calm down, and I will look after grandchildren here and there.

Blackout.

Scene 6.

Aunt straightens her hair.

Aunt: What to say? I do not know. Just found out today. Will he be glad? I should ask Val how Eugene responded. What did he say?

Val now is a bad adviser, she is angry to all world. Yesterday he went out again. Five years of go away and come back. No, for me this will not happen. Rufus is not like Eugene, he will not periodically go away.

He will be overjoyed, I suppose. And we are planning to get married. But here such an occasion. Yes, probably so, and I say simply. We will have a child. Easy, without further words, I will say it.

Scene 7.

Mother enters.

Mother: To where you go such well-dressed? To Rufus?

Aunt: Who else?

Mother: Rejoice, run, then you will cry a lots like me.

Aunt: To me all be unlike.

Mother: No one will have anything different. You will howl as wolf, wash your face with tears.

Aunt: Shut up! Don't try to spoil my mood.

Mother: And what kind of occasion for the joy you have?

Aunt: I don't tell, now I nothing tell you. You're heartless.

Mother: You think you're good. Rejoice. I had a lot for rejoicing. Now above Ann I am crying.

Aunt (plugs her ears with her hands): I do not listen, do not listen. I'll be fine.

Mother: Rejoice, rejoice, you will have your tears.

Blackout.

Scene 8.

Aunt walks around the room, upset.

Aunt: No, this can not happen. It's just a mistake. How he changed in face. Scared, surprised.

Now this is the wrong time ... How do I know when is proper time. His plans. And the child?

He has to travel a lot, now is not suitable time to it. Where to go? Why not he told me? The increase, opportunities.

He said like it only touch me. Make decisions by yourself, what I think about it - you know. What I am supposed to think? And my feelings, plans. What to do? How to behave? How I could choose here. It is not normal. He was as stranger, I had never hear such words from him.

Scene 9.

Enters Grandma.

Grandma: Tacy, you're already home.

Aunt: Yes.

Grandma: Val's husband had gone again.

Aunt: When it all be over? He comes and goes. I am exhausted.

Grandma: He leaves. He filled documents for divorce.

Aunt: It can't be.

Grandma: May be.

Aunt: But why?

Grandma: He says Val linked world with baby. He had plans, increase. Before he didn't agreed to promotions, now no one propose it to him.

Aunt: How can he says that?

Grandma: Val told me that Eugene asked to wait with the child, to postponed. There will be better opportunities. But Val became obstinate: the child is not a hindrance to anyone. He proposed to live only for each other.

Aunt: It's easier to move from place to place.

Grandma: Yeah. You see, Val told you this too.

Aunt: It's not Val. What now?

Grandma: Nothing. Val agrees to divorce and she did not take single penny from him to Ann.

Aunt: She was fond of him.

Grandma: Now she hates him.

Aunt: What might have been different?

Grandma: I do not know, if she had not insisted on the child. Only now, guess it's too late. It's over.

Scene 10.

Mother enters.

Mother: You are talking about me.

Aunt: Val, I'm sorry.

Grandma: Val, still everything may be fine.

Mother: What? It's over.

Aunt: It may still be reconciled.

Mother: I do not know, after what he had done.

Aunt: And Ann?

Mother: I did not explain anything to her. I cry, she cries. And he does not care.

Grandma: Is Ann still crying?

Mother: Yes, I can't calm her down.

Grandma: I'll go and I'll try.

Mother: Nothing helps.

Grandma exits.

Scene 11.

Mother: Tacy, why you not glad about it?

Aunt: What?

Mother: I have divorce with my husband. You will not have to move out and find a place to live. Everything remains the same.

Aunt: Why do you think that your trouble is pleasure to me?

Mother: I've always cheered your troubles.

Aunt: Well, then you quickly lift your spirit.

Mother: Do you have problems? Did you finally make a mistake?

Aunt: Yes. I decided to share with you.

Mother: Why listen to me? Husband accused me that I ruined his career. I did not agree to go from one place to another with a small child. And what could I do with a child?

Aunt: Left her to mum.

Mother: Are you kidding? You had been against it.

Aunt: How do you know? You never asked me.

Mother: Who needs someone else problem?

Aunt: Did Eugene ask you to wait with the child?

Mother: Mum said. Yes, he asked.

Aunt: What about you?

Mother: I was sure that can cope with it. He said that at first we have to live for ourselves, make a career.

Aunt: And you?

Mother: Now, I divorced, I have a child, she went in kindergarten. Several years of scandals behind me.

Aunt: If you knew that this would happen, what would you do?

Mother: I do not have a time machine. You too.

Aunt: What would you do differently?

Mother: Stupid question.

Aunt: I know that you think about it. What?

Mother: I'll tell you now a terrible thing. No, I would not do it now, I love Ann.

Aunt: What?

Mother: I could wait with the child. He could has a couple of years for his career, and then in a calm atmosphere ...

Aunt: Do you put on same scales the child and man?

Mother: No. Yes. I put a calm and deadlock. I do not know what I can give her. I will be a single mother. It will be very difficult. And just because it is seemed to me so easy to start a family.

Aunt: I do not believe you.

Mother: I do not believe myself either, but in these circumstances, it now looks like the right way.

Aunt: Must be another way.

Mother: I've done everything right, look at me now.

Scene 12.

Enters Grandma.

Grandma: Ann felled asleep.

Mother: Have you calm her down?

Grandma: I did.

Mother: Did she say something?

Grandma: Val it is not necessary.

Aunt: What?

Grandma: Ann said she didn't want to see her father.

Mother: Why?

Grandma: He's angry and yelling all the time.

Mother: That's better.

Grandma: What is finer? Why?

Mother: I do not have to explain it all to her. And I don't have to discourage her from meeting with her father.

Grandma: That's not right.

Mother: Why he can do that to me, and I can't?

Aunt: I need to talk to you!

Mother: You again. You only think about yourself.

Aunt: I am very sorry for you Val, but we really need to talk.

Grandma: Tacy, is this important?

Aunt: Yes.

Grandma: What happened?

Aunt: I am expecting a baby.

Grandma: Are you sure?

Aunt: The doctor confirmed it.

Mother: That's interesting, you are fine. And you're looking for attention. (Mother wants to leave).

Aunt: Val, not everything so good.

Mother: Really? (Stays)

Grandma: What is it - health?

Aunt: No. Rufus said that now is the wrong time for birth a child.

Mother: Kids are always are at the wrong time for them. He is the same as my ex.

Aunt: Not true, not like him.

Grandma: Do you defend him? He does not want a child.

Aunt: I do not protect. Just Eugene, sorry Val, always behaved like a bastard. And Rufus ...
(she stops, tears pours)

Mother: And your Rufus showed his face just now.

Grandma: Stop, do not quarrel. What's the problem?

Aunt (says, but sobs): He does not want a child now, does not want. He suggested to postponed a baby, and then when we stand up on our feet ...

Grandma: Did he left you?

Aunt: No, if I put off the child.

Grandma: And if you leave a child?

Aunt: He says that he will not have time to pay attention to baby.

Grandma: And what do you want?

Aunt: I do not know. What to do?

After a pause.

Grandma: You must decide.

Aunt: I'm pregnant, but he insists on an abortion. Then he will stay with me.

Grandma: Do not ruin your life. Do as he wants. He leaves you and where you will go with child.

Aunt: What about you?

Mother: We will not replace husband to you. He said himself that he would marry.

Aunt: He told.

Mother: What to think then?

Aunt: I have no choice.

Grandma: Abortion. Always a way out.

Aunt: What do you suggest to me?

Mother: An exit. Do you want to be a single mother like me?

Aunt: Eugene married you.

Grandma: Rufus is also marry, but then goes away.

Aunt: If he's gone, what's the point to get rid of the child.

Grandma: You doesn't break your life. Rufus leaves you, you'll find another. Who needs Val with the child?

Mother: That's right, this burden is not needed. Are we going to live with small children and alone? Do you want to live like me?

Aunt: No. Not like you, I do not want to live like you.

Grandma: So you have already chose. But remember - it's your decision. Independent and correct.

Blackout.

Scene 13.

Mother and Aunt enter. Aunt is depressed.

Mother: Oh, how soon. Quickly they do all.

Aunt: Yes. Fast.

Mother: That's good. And I have day-off. Still have time to laundry. Can I bring something to you?

Aunt: No, thank you.

Mother: You better lie down. The doctor said, you might be weak, dizzy.

Aunt: I feel hollow in my soul.

Mother: It will pass. How did he react?

Aunt: Calmly. He said that now we will build the plans.

Mother: Why then did you tell him?

Aunt: I do not know.

Mother: You know, you know. You had another week in the stock. You thought that he repents to your feet with tears of sorrow. And you say to him in tears of joy, you will say that it is not resolved yet.

Aunt: Val is not necessary.

Mother: It is not of my malice. I just understand how you feel. You do it right.

Aunt: Remind me about this often. I have already hesitated choice.

Mother: It will soon pass.

Blackout.

Scene 14.

Grandma and Mother in the living room. Aunt enters.

Aunt: He's gone.

Grandma: Who, where?

Aunt: Rufus left me.

Mother: Why?

Aunt: He marries another woman.

Grandma: You missed such a man.

Mother: What happened?

Aunt: Another one is pregnant.

Mother: You was also.

Aunt: He said that she will not kill his child, and I could.

Grandma: But we told you.

Aunt: I did as you say.

Mother: You had to keep a head on yours shoulders.

Aunt: That's enough, I never, and for nothing ask your advice.

Grandma: Do not blame everyone around, you are responsible for your actions yourself.

Blackout.

Scene 15.

Aunt is alone on stage, then enters Grandma.

Grandma: I asked you pick up Ann after school.

Aunt: I do not care.

Grandma: How cruel you became. You only think about yourself.

Aunt: I do not think about myself. I do not think about you.

Grandma: In what we did not pleased you?

Aunt: In everything.

Mother enters.

Mother: Again Ann not taken in time, what is it?

Grandma: Tacy did not come.

Mother: Once more. It's already cross the frontier. The next time ...

Aunt: It won't be next time.

Mother: What?

Aunt: I did not take your daughter, I was busy.

Grandma: What is it?

Aunt: I pick up my things.

Mother: Where are you go?

Aunt: I'll live with my husband.

Grandma: Your husband, a husband?

Aunt: Husband. I can show you the document.

Grandma: For how long have you been married?

Aunt: It's not important. I'm leaving. And I can't pick up the girl after school, I have other worries.

Mother: Who is he? Rufus?

Aunt: Who is Rufus? My husband - it is not your concern. You do not know him, he does not know you, maybe now we will live peacefully. I'm leaving.

Grandma: That's not right.

Mother: Let her go. She always thinks only about herself.

Curtain.

Act 3.

Scene 1.

Stage is same as in the first act. Near table sit distraught Mother, Aunt, Grandmother.

Aunt: So. Was everything different before? You look at reality unlike now.

Mother: You cannot compare yourself and my daughter. You were older.

Aunt: She is younger. Where did she go, with a child?

Grandma: We'll help her.

Aunt: It seems to me that you are going to replace a husband for her.

Mother: If she could, if not for her health. Although, we can talk to another doctor ...

Grandma: Val, what you are talking about.

Mother: She's so young. Why ruin her life? Who will need her with the child?

Aunt: You want to break her life as mine.

Mother: Your life had broken? You're free as a bird. Twice married.

Aunt: Now I'm alone and divorced.

Mother: You'll rest, take time off and you'll find yourself another guy. It is crowded for you here, you can't stand it.

Grandma: And what is good in this life?

Aunt: Nothing.

Mother: You're wrong, you could escape from it, you have options. And I all my life here, alone. Now daughter organized me grandson. Who needs me?

Grandma: Come on, Val.

Mother: I want to live for myself, for myself. As she had lived all her life.

Aunt: There is nothing to envy. You have a daughter.

Mother: Daughter. All poked daughter to me. I wanted to get married, get married! Live, live.

Grandma: Val, but you must help your daughter now. And we'll help her.

Aunt: She will, she won't leave her. It's just out of despair.

Mother: Can you understand me?

Aunt: I always try to empathize.

Mother: I'm not.

Grandma: Let's all stand up together to fight the new scourge.

Aunt: Child is happiness.

Grandma: Children is the great work. I know it. And looking at you, it is Sisyphus labor.

Scene 2.

Girl enters.

Girl: Why are you all so upset? Is this because of me?

Aunt: Ann, calm down, our family had always enough reasons for frustration.

Girl: I called Kirk, he is not responding to the phone.

Mother: It does not matter.

Girl: He avoids me.

Grandma: I'm sure he's have to think a lot.

Girl: What about?

Aunt: Changes in his life too, he should face them.

Girl: Does he accept it?

Mother: He has no way out.

Girl: I do not want forced him.

Grandma: Your mum had in mind that he will take the right decision.

Girl: Mum, you've already called my father?

Mother: Yes.

Girl: How did he react?

Mother: He was surprised, but he will express his opinion to you personally.

Girl: When?

Mother: He promised visit you today, if he manages.

Grandma: Does Eugene come here?

Mother: Yes.

Aunt: And you... he was not allowed to cross the threshold of this house.

Mother: This is a special case, it has nothing common with our disagreements.

Grandma: How you say.

Aunt: I need to lie down, I have a headache.

Grandma: Can I give you my pills?

Aunt: Mum, don't. I have mine.

Aunt exits.

Girl: Why aunt is so sensitive to everything that is happening to me?

Grandma: Why did you say that?

Girl: I see, I'm not a baby.

Mother: The fact that you are adult, we have already noticed.

Girl: What's going on with my aunt?

Mother: Nothing. She worries about you like all of us.

Girl: What will happen to me?

Mother: We hope for the best, but if Kirk does not recognize... I mean confess, but not marry.

It will be difficult for you.

Girl: What's hard?

Mother: You're so young. And you will have a baby, and life would be different. You will have other worries.

Girl: What do I do? The doctor said ...

Mother: Doctors always prefers to insure.

Grandma: You are very young. And it's a big risk for you.

Girl: What an abortion or childbirth?

Mother: Both, if something goes wrong.

Girl: Mum, do not scary me. Did doctor say something else to you?

Mother: No, my child, not Ann. I'm just worrying about you.

Girl: Do you think that with abortion is easier?

Grandma: You had already decided to keep the child.

Girl: Yes. Can I ask?

Mother: Not easier, but there will be no problems with the baby. And then, when your body will gets stronger ...

Girl: Do you think that now it is better to get rid of the child?

Mother: Why get rid of? Better postpone idea of childbirth for a while.

Girl: And then nothing bad will happen. I finish school and be able to live as I want.

Mother: Well, yes.

Girl: Do you insist?

Mother: I do not insist, you make a decision.

Aunt enters in a rush.

Aunt: Val, stop. What you are sending her for?

Mother (frightenes): I'm not doing anything, she makes the choice.

Aunt: I will not let you do it twice.

Grandma: Tacy tells the truth, the risk is great.

Mother: It does not happen with everyone.

Aunt: What if this will happen with your daughter?

Mother: She decides by herself.

Aunt: Val you squash her!

Mother: I just opened her eyes to the truth.

Girl: It's because of me?

Aunt: You have nothing with it.

Girl: If you think it would be better ... I can go to an abortion. Child? There will be more.

Mother (relaxed): This is your thought, you're an adult.

Aunt: Val, stop.

Mother: What again?

Grandma: Val, stop.

Aunt: Ann, do not try to do anything with yourself or with your child. For our family enough of unhappy and lonely. True, Mum? True, sister?

Girl: What does this mean?

Aunt: If you do not want to live like me - choose the child.

The doorbell rang.

Mother: That's probably Eugene.

Grandma: Come, open.

Girl: I'd better go.

Aunt: He is your father, he will not do anything to you.

Grandma: And we're here.

Mother: Then I open.

Mother leaves.

Scene 3.

Girl: I'm scared.

Grandma: You should be ashamed.

Aunt: Mum, that's enough.

Girl: Yeah, my fault. It just happened.

Grandma: If you thought about something else, nothing would have happened.

Aunt: Mother, that's all. She has to meet with her father whom she had not seen for several years.

Girl: Months.

Grandma: What do you meant months?

Girl: We see each other from time to time.

Aunt: You're do not even think about tell it to your mother, she will tear you to pieces.

Girl: They're too long in the hallway.

Grandma: They are discussing strategy.

Scene 4.

Mother enters, followed by Rufus.

Mother: Tacy, it's for you.

Aunt: Who?

Rufus: It's me. Good evening everyone.

Dumb scene.

Girl looked puzzled at the man. Grandma pulls the tablecloth in search for pills. Mother is behind Rufus, frightened. Aunt dumbfounded. Rufus is uncertain.

Aunt is coming to Rufus, as if to makes sure.

Aunt: You?

Rufus: I'm glad to see you all in good health.

All come to life and begin to act.

Grandma: Thank you. You have not been here for long time.

Rufus: Too long. Can I talk to Tacy?

Girl: What's happening? Who is he?

Aunt: Nothing happens. This is my mistake from past. Old sins. I'm listening.

Grandma: Ann, go to your room. Val, come with me.

Grandma, Girl, Mother exit.

Scene 5.

Aunt: What do you want?

Rufus: I do not know.

Aunt: Why you come?

Rufus: To speak.

Aunt: You come after so many years, and just want to talk. As if this life was not at all?

Rufus: Now, I see - things have changed.

Aunt: Do I look older?

Rufus: Absolutely not. Tablecloth in the living room is at different colour.

Aunt: What do you want?

Rufus: I'm not on time?

Aunt: Must I be tactful and say everything is perfect?

Rufus: I do not need your lies. I'm not on time.

Aunt: On time or not, what's the difference. What do you want?

Rufus: Talk.

Aunt: That I heard already. Have you something to confer about?

Rufus: About us.

Aunt (breaks down to cry): About us? No, we do not have any us!

Rufus: I'm not exactly on time. I better go.

Aunt: No, you do not. Today I had a very hard day. And this day still not finished.

Rufus: I can come later.

Aunt: It's all hype.

Rufus: What?

Aunt: If you do not say now - why you have come, you will never come again.

Rufus: I promised that I would come and come.

Aunt: After fifteen years? Speak.

Doorbell.

Scene 6.

Girl rushes.

Girl: Maybe I'd better hide, to put off. And then ...

Aunt: No. You now go and listen to everything. You can't all your life run and hide.

Girl: Well, a couple of days. I will stay in your room.

Aunt: It's your life, wherever you are hiding, it all will be the same.

Girl: Later, if they call me ...

Aunt: Come. You're an adult now. And do not try to change your mind.

Girl: Fine.

Girl leaves.

Scene 7.

Rufus: Is there something going on?

Aunt: Nothing new, I assure you.

Rufus: I think I can.

Aunt: What?

Rufus: All my life I am running and hiding.

Aunt: What from?

Rufus: From you, from us, from the past.

Aunt: Why did you come?

Rufus: I thought I could return to you our not lived life.

Aunt: What life? Do you left your wife?

Rufus: Yes.

Aunt: And you remembered about me, who is always on the place and will wait as tethered dog.

Rufus: No. I just start all over again and wanted, what if you ... we could be together again.

Aunt: What beginning? What new life? All in the past. You have marital shipwreck. Not me.

Scene 8.

Mother rushes.

Mother: Eugene comes. He wants to talk privately with Ann. Mum is still in the kitchen.

Aunt: Good.

Mother: If anything. She is certainly deserve to blame, but ...

Aunt: Nobody will hurt her. He is her father.

Mother: Yes, I know. Are I interfere? You probably also need to talk.

Aunt: How delicate.

Mother: I am leaving, but I can count on your help.

Aunt: Yes.

Mother leaves.

Aunt: What the day?

Scene 9.

Rufus: Are you married?

Aunt: You have curiosity at the wrong time.

Rufus: I'm sorry, I just thought. All are on their places and you're there.

Aunt: Nothing has changed. Married? Even twice ... I was. Now for six months in divorce.

Rufus: Have children?

Aunt: Because of you not and never will have.

Rufus: I'm sorry. I was punished for that.

Aunt: Of course, now I will hear your sorrowful and grief story.

Rufus: Yesterday I ended with a divorce with my wife.

Aunt: Congratulations. But you have a daughter.

Rufus: Yes, although no.

Aunt: Did she stay with mother?

Rufus: Yes, and I was deprived of parental rights.

Aunt: How old is she?

Rufus: Fourteen.

Aunt: It's all right, a couple of years you will not pay child support. And then make it up. I do not wish to be involved in your life.

Rufus: You have problems yourself.

Aunt: Are you about Ann? She has parents. They will help her sorted out everything.

Rufus: And you.

Aunt: I can not help here. I can only prevent a greater harm.

Rufus: A month ago my daughter gave birth to a child.

Aunt: What?

Rufus: Yes. We insisted that she did not have an abortion.

Aunt: How this topic bothered me.

Rufus: I'm sorry. You're hurt.

Aunt: You have no idea how!

Rufus: Wife and daughter signed a waiver of the child.

Aunt: Why?

Rufus: In order not to spoil my daughter's life. My wife and I divorced.

Aunt: I do not understand.

Rufus: I did not sign the waiver. I took custody of the child myself. I could not lose this child.

It's like ours not born. I was again faced with a dilemma. And I could not refuse a second time.

Aunt: It's grandson.

Rufus: Granddaughter. It does not matter. I can not return to you our child, but with me you can do... we can start a family. And we will have a child.

Aunt: It's not possible.

Rufus: I thought you forgave me.

Aunt: In life there is no way back.

Rufus: Think. We can start all from the start.

Aunt: It's pointless.

Rufus: This is providence. Of course, it will be hard. But not everyone had a second chance.

Aunt: Too late, and senseless.

Rufus: Think about what I told you.

Aunt: Where is the granddaughter?

Rufus: Down, in the car, asleep.

Aunt: Do you left child alone?

Rufus: She's sleeping.

Aunt: Idiot. You left baby alone. Bring her here.

Rufus runs out of stage.

Scene 10.

Girl enters.

Aunt: Father, did he yelled at you?

Girl: No. Dad said that would help. It is another one.

Aunt: What had happened again, tell me.

Girl: Kirk phoned.

Aunt: So what?

Girl: He said that in the upcoming school holidays we will be able to marry.

Aunt: That's fine.

Girl: He said that had a lot of thinking. And will not leave me or the baby. He really loves me.

Aunt (hugs Girl): It is true love. I'm so happy for you.

Girl: Me too. And this ...

Aunt: Rufus?

Girl: Yes. What is this?

Aunt: It's my fault. My mistake from the past. Old sins.

Girl: I saw how he looked at you.

Aunt: What do you know?

Girl: You would not let me make the biggest mistake. Thank you.

Girl runs away.

Aunt: Why I wasn't so wise to myself?

Scene 11.

Rufus returns with a bundle. Aunt takes the child out of his hands.

Aunt: She does not sleep. Eyes blinks. How can someone leave such a miracle. How can you abandon your ...

Rufus: I wanted to ask. I was scared. Child, ours child, who was it?

Aunt (shakes bundle): Girl. We had a girl ... She smiled at me, did you see?

Rufus: Yes. She feels that you are good. Could you love her?

Aunt: Her? Yes.

Rufus: And me?

Aunt: Love you? Did you think that I am ever stop loving you?

Curtain.

Revision May 2015.

(Translate from russian by Kate Aksonova © 2011)

More about play:

Revising of old plays it's always terrible emotions. Did I really write it? How I can made such mistake and forget such lovely line?

Revision is difficult especially with that play. First it was written in Russian and for me it's sound too hard. Than I translated it on Ukrainian and it's found some lyric. On English I saw that conflict of this story it's not about future babies. Theme of abortion is discussed in that play, in my life I never faced such choice, so in play used both decisions. In English I saw that one of problem of this play for characters is where to live and how to trust closed people.

To be normal human we want trust, understanding of our problems. Not all friends could see how we suffer. We believe in family, in this story family at first thought about personal interests, in another case I don't have what to write about.

Proper vocabulary is good, because in that story I really abused with use of thesaurus. Teenager use such strange but educated words. I don't know teenager's slang, especially on English, but I made that she sounds like normal human.

I thought it will be cool if I find as much rare words to story as I can. People speak simply. It's like with spices, a drop of it gave good taste; too much and you spoil taste of meal. In everything have to be a measure.

Redemption is also theme of the story. Heroine made wrong choice, terrible mistake. After many years she prevent the same tragedy with another women.

As justice for right decision she have opportunity to start over her live with beloved person. It's too rightly, but I wanted to write happy end. At least in literature have to be hope for better life.

*

Катерина Аксёнова. ГРУЗ ОШИБОК ПРОШЛОГО.

Действующие лица:

Д е в у ш к а - подросток.

М а м а - женщина за 40 лет.

Т ё т я - женщина до 40 лет.

Б а б у ш к а - женщина старше 60 лет.

Р у с л а н - мужчина около 40 лет.

Действие 1.

Сцена 1

Гостинная обыкновенной квартиры.

На сцену вбегают Д е в у ш к а, за нею М а м а.

М а м а: Как ты себя ведёшь? Что ты себе позволяешь?

Д е в у ш к а: Не придирайся ко мне. Я просто сказала правду.

М а м а: Ты нахамила бабушке.

Д е в у ш к а: Я же попросила меня не трогать.

М а м а: Она просто тебя спросила - какие у тебя сегодня уроки?

Д е в у ш к а: А я сказала - пусть не лезет, не ей же в школу идти.

М а м а: Как тебе не стыдно? Я тебя не так воспитывала. Придётся позвонить отцу.

Д е в у ш к а: Значит, ты знаешь, как его найти?

М а м а (в пылу спора): Конечно.

Д е в у ш к а: Тётя Тая права, алименты ты не берёшь из принципа.

М а м а: Да как ты смеешь? Обсуждать меня...

Сцена 2.

Из боковой двери выходит Т ё т я.

Т ё т я: Что за крики? Вы мне не даёте спать.

М а м а (переключается на Тётю): Какое ты имеешь право обсуждать меня? Да ещё с моей дочерью.

Т ё т я: Валя, ты в своём уме? Я только что проснулась от твоих криков и ты меня уже в чём-то обвиняешь.

М а м а: Какое твоё дело: получаю я алименты на дочь или нет. Тебя это не касается.

Т ё т я: Не касается меня. Точно! Но если бы ты у мужа брала деньги, то возможно, было бы всё по-другому.

М а м а: Не лезь в мою жизнь!

Т ё т я: Не лезу. Орать перестань и все свои вопросы можешь решать сама.

М а м а: Что ты можешь знать, сама жизнь не устроила - вот и меня учишь.

Т ё т я: Валя, хватит! Ты скандалила с дочерью. Я подвернулась под руку. Давай остановимся.

М а м а: Я не начинала. (Поворачиваясь к Девушке): Ты мне объяснишь, что происходит.

Т ё т я: Это надолго.

Тётя проходит через сцену, удаляется в другую кулису.

Сцена 3.

Д е в у ш к а: Ничего не происходит.

М а м а: А твоё поведение?

Д е в у ш к а: У вас у всех проблемы и неурядицы, вы все срываєте зло на мне, а потом от меня что-то требуете.

М а м а: Я твоя мать, я тебя вырастила и требую уважения ко мне.

Д е в у ш к а: А я твоя дочь и я требую от тебя правды.

М а м а: Что ты можешь от меня требовать?

Д е в у ш к а: Почему ты мне не дала телефон отца?

М а м а: Это не твое дело, мне решать.

Д е в у ш к а: Тебе решать, ты требуешь. Я на что-то имею право?

М а м а: Вести себя подобающе. И ты должна...

Д е в у ш к а: Я должна идти в школу.

Девушка стремительно уходит.

Сцена 4.

М а м а: Они все сошли с ума. Этот дом на мне держится, а они так ко мне относятся. Аня вообще от рук отбилась. Мама с претензиями. Ещё и Тайка вернулась. Это не возможно.

Сцена 5.

Входит Тётя.

Т ё т я: Вернулась, да я вернулась. Когда ты уже с этим смиришься?

М а м а: Никогда. У нас только жизнь наладилась.

Т ё т я: Конечно, денег на лекарства матери уже не было, долги за квартиру.

М а м а: Да я бы справилась!

Т ё т я: А тут явилась я и не дала тебе стать мученицей.

М а м а: Ничего страшного с тобой не случилось. Один раз помогла семье. Не жди за это благодарности. Раз живёшь здесь, то должна...

Т ё т я: Только мне не вычитывай - что я должна, а что нет. Лучше скажи, что с твоей ненаглядной Анютой?

М а м а: Ничего, с Аней всё хорошо.

Т ё т я: Именно потому, что всё хорошо, она, уходя, так хлопнула дверью, что вешалка упала.

М а м а: Это сквозняк.

Т ё т я: Валя, это переходный возраст.

М а м а: Какой переходный возраст? Она ещё ребёнок.

Т ё т я: С парнем своим поссорилась. Уже несколько дней одна в школу идёт.

М а м а: Тая, что ты говоришь. Аню не интересуют мальчики.

Тётя: Валя, её интересуют мальчики, это нормально. Не нормально то, что ты не хочешь видеть изменений в жизни дочери.
Мама: Никаких изменений нет. И не настраивай её против меня.
Слышишь, ты не имеешь права!
Тётя: Скандал с утра, это не лучшее. Мне ещё надо на работу, тебе тоже. Давай, просто молча собираться.
Затемнение.

Сцена 6.

Девушка ходит по комнате. Разговаривает сама с собой.

Девушка: Сказать или нет. Узнает - не узнает, надо посоветоваться хоть с кем-то. Может с бабушкой? Только она сейчас дома. Но мы всё время ругаемся. Попробовать. Не получится... Почему он меня ставит перед выбором? Почему я должна выбирать, а не он? Почему я не могу сказать ему или - или? Правда, чем я ему могу угрожать. Даже если я всем расскажу, скажут: я тоже виновата. Что же делать? А если... Нет, одной страшно. Надо кого-то попросить. Из девчонок не могу, разговоров будет... Мама вообще взорвётся. Тётка взбесится, но помочь может. Правда они с мамой потом совсем разругаются, но меня это не касается, со своими проблемами бы разобраться.

Сцена 7.

Входит Бабушка.

Бабушка: Уже пришла?
Девушка: Да.
Бабушка: Я не слышала. А как уходила, за тобой всё попадало.
Девушка: Это сквозняк.
Бабушка: Что происходит?
Девушка: Ничего.
Бабушка: Тогда почему ты со всеми ссоришься.
Девушка: Я ни с кем не ссорюсь. Все от меня что-то требуют. Я всем должна.
Бабушка: А ты кричишь всем в ответ.
Девушка: Я пытаюсь хоть как-то объяснить, что происходит. Меня же никто не слушает.
Бабушка: Может, скажешь правду, что на самом деле происходит.
Девушка: Ничего. Вы ко мне придираетесь.
Бабушка: Кому ты по телефону кричала: Тебя это тоже касается?
Девушка: Вы меня ещё и подслушиваете. Мне вообще жизни нет. Как так можно! Вы ещё и обижаетесь, да в таких условиях...
Бабушка: Не хочешь - не говори. Только, пожалуйста, прекрати со всеми скандалить.
Девушка: Я ни с кем не скандалю. Это вы не можете оставить меня в покое.
Бабушка: После твоего ухода мама ругалась с тётей.
Девушка: Тут я не причём. Они всегда ссорятся, когда начинают жизнь под одной крышей. Я к этому отношения не имею.
Бабушка: Ладно. Кушать будешь?
Девушка: Я не голодна.
Бабушка: Надо покушать, ты бледная. Пошли.

Д е в у ш к а: А почему ты не требуешь, что я должна тебе что-то.
Б а б у ш к а: Ты это и сама знаешь. А кричать на тебя бессмысленно, это толку не даёт.
Д е в у ш к а: Откуда такая уверенность?
Б а б у ш к а: У меня две взрослые дочери.
Затемнение.

Сцена 8.

Девушка одна в комнате. Ждёт кого-то и нервничает. Входит Тётя.

Т ё т я: Что за таинственность?
Д е в у ш к а: Мама там с Бабушкой разговаривает?
Т ё т я: Да, она режет мясо и смотрят сериал. Что ты хочешь? Ты мне что-то показывала, но я не поняла.
Д е в у ш к а: Нам надо поговорить.
Т ё т я: Тогда пошли ко мне в комнату, закроем дверь.
Д е в у ш к а: Нет. Так нельзя. Будем тут, я хочу видеть - идёт ли кто-нибудь.
Т ё т я: Что с тобой происходит?
Д е в у ш к а: Ничего. Ничего особенного или необычного.
Т ё т я: Хорошо. Допустим. Что ты хотела?
Д е в у ш к а: Я долго думала с кем бы посоветоваться. Получаешься только ты.
Т ё т я: А мама?
Д е в у ш к а: Это вариант только в самом крайнем случае.
Т ё т я: А у тебя сейчас не такая ситуация?
Д е в у ш к а: Пока нет, я очень на это надеюсь.
Т ё т я: Ты уверена?
Д е в у ш к а: Я очень на это рассчитываю.
Т ё т я: Хорошо. Я слушаю.
Д е в у ш к а: У меня тут возникла проблема определённого рода.
Т ё т я: Какая проблема?
Д е в у ш к а: Ты можешь дослушать до конца?
Т ё т я: Молчу.
Д е в у ш к а: Одна проблема. В принципе, я знаю, как выйти из этой ситуации. Даже два варианта. Мне нужна не совсем помощь, а скорее поддержка. Я почти всё для себя решила. Просто мне страшно, мне страшно идти одной. И я на тебя рассчитываю.
Т ё т я: Ты можешь рассчитывать на мою помощь, поддержку. Только я ничего не поняла из твоих слов.
Д е в у ш к а: Меня поставили перед выбором.
Т ё т я: Кто?
Д е в у ш к а: Это не так важно.
Т ё т я: Значит, важен сам выбор.
Д е в у ш к а: Да. Дело в том, что... Я даже не знаю, как сказать.
Т ё т я: Как угодно, я ничего не понимаю и не могу помочь.
Д е в у ш к а: Мне нужна твоя помощь. Дело в том, что я...

Сцена 9.

Входит Мама.

М а м а: Какая тебе нужна помощь? Почему ты не захотела поговорить

со мной?

Д е в у ш к а: Мама, тебя это не касается.

М а м а: Как меня это не касается? Ты просишь помощи не у родной матери.

Д е в у ш к а: Ничего страшного, я всё решу сама. Оставьте меня в покое.

Девушка уходит.

Сцена 10.

Мама и Тётя.

М а м а: Что с моей дочерью?

Т ё т я: Я откуда знаю.

М а м а: Она с тобой разговаривала. Не защищай её.

Т ё т я: Понятия не имею, она что-то мямлила, но ничего не сказала по существу.

М а м а: Лучше ничего не скрывай и не становись между матерью и дочерью.

Т ё т я: Я не становлюсь ни между кем. Она что-то сказать хотела, ты пришла, она передумала.

М а м а: А тебя не смутило, что она решила посоветоваться с тобой, а не со мной.

Т ё т я: Это твои личные проблемы с дочерью. Я здесь не при чём.

М а м а: Как ты переехала, она стала замкнутой. Девочке тяжело.

Т ё т я: Валя, ради Бога. Если я бы ей мешала, она сказала бы прямым текстом. Твоя дочь не умеет выбирать выражения.

М а м а: Не придирайся к моей дочери.

Т ё т я: Никто не трогает ни тебя ни твою дочь. Живите сами, не вмешивайте меня в свои скандалы.

М а м а: Тебя никто не вмешивает. Ты сама везде лезешь.

Т ё т я: Я пойду к себе, выпью лекарство. У меня уже от вас голова болит.

М а м а: Но если Анята с тобой чем-то поделится, ты мне расскажешь?

Т ё т я: Она не поделится.

М а м а: Ты должна мне пообещать.

Т ё т я: Я сама решу по ситуации.

М а м а: Ты не имеешь права.

Т ё т я: Перестань.

Затемнение.

Сцена 11.

Крики, вопли «ах ты дрянь», плач. На сцену влетает Девушка. За ней бежит Мама, бьёт её полотенцем. За ними Бабушка и Тётя.

Бабушка заслоняет собой Девушку. Тетя хватается за руки Маму.

Б а б у ш к а: Валя хватит!

М а м а (кричит): Что хватит? Такой позор.

Т ё т я: Давай сядем. Ты отдашь мне полотенце и просто все поговорим.

М а м а: Я ей покажу.

Т ё т я: Может, дашь ей слово вставить.

М а м а: Зачем? Я уже за неё наслушалась. Такой позор.

Д е в у ш к а (сквозь слёзы): Тебё всё равно. Тебя это не касается.

М а м а (порывается опять броситься на Девушку Тётя её удерживает):
Мне всё равно. Да как ты смеешь. Дрянь.
Б а б у ш к а: Перестаньте обе. Крик тут ничего не даст.
Т ё т я: Да. Ничего не даст. Возможно, вы успокоитесь и я узнаю, что происходит.
Б а б у ш к а: Тая ты что?
Т ё т я: Что я? Я пришла с работы сегодня, устала, между прочим.
Открываю дверь, а моя сестра бегаёт за дочерью с криками “ты дрянь”. А мама пытается их разнять.
Б а б у ш к а: Так ты не поняла что происходит?
Т ё т я: Нет.
М а м а: Тогда зачем влезла?
Т ё т я: Решила вначале предотвратить детоубийство, а потом разбираться, что происходит.
М а м а: Эта дрянь меня опозорила, а ты знала.
Т ё т я: Что я знала?
Б а б у ш к а: Мы знаем, Анята с тобой советовалась.
Т ё т я: Да ничего она мне не сказала. Молола про проблему и что ей одной страшно.
М а м а: А ты не догадалась?
Т ё т я: Нет.
М а м а: Тебе надо прямым текстом, с полуслова ты не понимаешь. Нет в тебе такта.
Т ё т я: Валя, хватит, у меня полотенце и если ты не остановишься...
М а м а: Эта дрянь ребёнка нагуляла.
Т ё т я: Что?
Б а б у ш к а: Это правда.
Т ё т я: Аня?!
Д е в у ш к а: Да. Оставьте меня в покое. (Пытается уйти)
Т ё т я, М а м а, Б а б у ш к а: Сядь.
Девушка возвращается на место.
Т ё т я: Я слушаю. Расскажите, что произошло.
М а м а: Иду с работы, меня встречает мама её одноклассницы. И говорит мне, я бы вам как врач это не советовала, в таком возрасте могут быть осложнения.
Т ё т я: Какая мама одноклассницы? Что советовала?
М а м а: Мама её одноклассницы – она гинеколог. И эта дрянь ходила к ней на консультацию.
Т ё т я: И там ты узнала, что беременна? Аня я тебя спрашиваю.
М а м а: Нет, она консультировалась об аборте.
Т ё т я: Так ты на аборт не хотела идти одна. Аня я жду ответа.
Д е в у ш к а: Да.
Б а б у ш к а: Ой, мне с сердцем плохо. Пойду, прилягу.
М а м а: Смотри, что ты наделала, дрянь.
Т ё т я: Мам, сейчас ляжешь.
Мама и Тётя берут Бабушку под руки, выводят. Остаётся одна Девушка.
Затемнение.

Сцена 12.

В гостинной Девушка, потом заходит Тётя.

Д е в у ш к а: Как Бабушка?

Т ё т я: Думаю, сейчас ей станет легче. Она слишком переволновалась.

Что здесь было, до того, как я пришла?

Девушка: Лучше не спрашивай... Мама набросилась и вообще...

Тётя: До каких пор ты собиралась молчать?

Девушка: Пока всё не уладится.

Тётя: А потом?

Девушка: Никто бы не узнал.

Тётя: Конечно, и именно поэтому ты пошла советоваться к маме одноклассницы.

Девушка: Я не знала что делать. Я не могла пойти советоваться с мамой и бабушкой. Как бы ты поступила на моем месте.

Тётя (вздрагнув): Я?

Девушка: Да ты.

Тётя: Я бы пошла, посоветоваться со своими близкими людьми.

Девушка: А потом?

Тётя: Сделала бы так, как они посоветовали.

Девушка: Я бы так не смогла.

Тётя: А я смогла и всю жизнь жалею.

Девушка: Ты сейчас о чём?

Тётя: Это не важно. Надо разобраться с тобой.

Сцена 13.

Входит Мама.

Мама: Опять собрались вместе, заговорщицы.

Тётя: Валя уймись, как там мама?

Мама: Отдыхает. Эта дрянь нас всех сведёт в могилу.

Тётя: Давай разберёмся в случившемся.

Мама: Что тут разбираться - и так всё понятно.

Тётя: А мне нет. Могу я задать твоей дочери пару вопросов?

Мама: Послушаю твои педагогические идеи.

Тётя: Милости прошу.

Сцена 14.

Тётя, начинает говорить после некоторой паузы.

Тётя: Аня, ты знаешь кто отец ребёнка?

Девушка: Да.

Мама: Ты что мою дочь за шалаву принимаешь, не позволю.

Тётя: Пару минут назад она у тебя тоже была гулящей. Не перебивай меня.

Мама: Я имею право называть её как угодно, она моя дочь. А ты не имеешь права.

Девушка: После того как ты меня называла, мама, мне всё равно.

Мама: Я же говорю, сговорились. Это всё твоё влияние Тая. Моя девочка пошла по наклонной как ты.

Тётя: Валя заткнись! Сейчас предмет разговора твоя дочь. И, если хочешь знать, ты тоже не доглядела. Видела же что с дочерью что-то не так. Ничего не предприняла.

Девушка: Я могу идти, вы ругайтесь между собой. Я вам не нужна.

Тётя: Нет, ты сядешь и выслушаешь всё.

Девушка: Кто ты такая, чтобы я тебя слушала?

Мама: Не перечь старшим, я тебя не так воспитывала.

Д е в у ш к а: Прекрасно. Вы опять объединились.
Т ё т я: Он знает?
Д е в у ш к а: Кто?
Т ё т я: Отец ребёнка знает, что он будет отцом твоего ребёнка?
Д е в у ш к а: Да.
М а м а: И что?
Д е в у ш к а: В смысле?
Т ё т я: Как он отреагировал?
Д е в у ш к а: Мы поссорились.
Т ё т я: Прекрасно. Но что он сказал?
Д е в у ш к а: Что надо решить эту проблему.
М а м а: А ты?
Д е в у ш к а: Я расплакалась.
Т ё т я: А он?
Д е в у ш к а: Сказал, что я должна сама выбирать.
М а м а: И ты сделала выбор не посоветовавшись со мной?
Д е в у ш к а: Да.
М а м а: Как ты могла?
Т ё т я: Валя, твои советы не всегда приводят к добру. Поверь мне.
М а м а: Ты опять за старое. Как ты можешь сравнивать себя и мою дочь. Она ещё ребёнок, а ты могла сама принимать решения.
Т ё т я: Пойду, посмотрю - как там мама.
Тётя выходит.

Сцена 15.

Д е в у ш к а: Про какие советы всё время говорит тётка.
М а м а: Не твоё дело. Это прошлые наши ошибки. Это её прошлые ошибки. Грузом её давят, вот и срывается на всех. Ужиться с мужьями не может. А потом сюда возвращается, чтобы мстить.
Д е в у ш к а: За что?
М а м а: Не переводи разговор. Сейчас всё тебя касается. Говоришь, он знает.
Д е в у ш к а: Да.
М а м а: Скажешь мне кто это?
Д е в у ш к а: Нет.
М а м а: Я всё равно узнаю правду.
Д е в у ш к а: Не скажу, мы расстались. Теперь это уже не имеет значения.
М а м а: Как не имеет?
Д е в у ш к а: Уже не важно.
М а м а (в ужасе) : Ты уже сделала? Говори.
Д е в у ш к а: Нет, но я твёрдо решила.
М а м а: Я не позволю.
Д е в у ш к а: Чего не позволишь? Сама же говорила - позор.
М а м а: Ну, это если не женится.
Д е в у ш к а: Женится?
М а м а: Да. Сколько ему лет?
Д е в у ш к а: Семнадцать.
М а м а: Прекрасно. Хороший возраст. Вначале поживёте у нас. С ребёнком надо помочь. А потом...
Д е в у ш к а: Мама, ты бредишь.
М а м а: Как ты со мной разговариваешь?
Д е в у ш к а: Кирилл даже и не собирается сейчас жениться.

М а м а: Понятно, будущего зятя зовут Кириллом. А так боялась сказать.

Д е в у ш к а: Какого зятя? Ты что не слышишь, не будет ни ребёнка, ни замужества. Ни мне, ни ему это не нужно.

М а м а: Это ты сейчас так говоришь, потом будешь жалеть.

Д е в у ш к а: Я ни о чём жалеть не буду. Проживу, всё будет нормально.

М а м а: Если он сомневается, мы папу подключим.

Д е в у ш к а: Какого папу?

М а м а: Твоего. Должен же он как-то участвовать в жизни дочери.

Д е в у ш к а: Ты меня не слышишь. Я не буду жить так, как ты хочешь.

М а м а: Будешь!

Сцена 16.

Входит Тётя.

Т ё т я: Чего вы опять разорались?

М а м а: Как мама?

Т ё т я: Нормально. Отправила меня сюда, вас разнимать.

М а м а: Я просто разговариваю с дочерью.

Т ё т я: Да, даже стены дрожат. К чему пришли?

Д е в у ш к а: Не слушай маму. Я всё решила, а она не хочет этого принять.

М а м а: Ты глупая, а я знаю, как лучше.

Т ё т я: Меня просветите.

М а м а: Анюта выйдет замуж за Кирилла. Пока ребёнок будет маленьким, поживут тут.

Т ё т я: Значит, отец Кирилл.

Д е в у ш к а: Да.

Т ё т я: И ты собираешься замуж. Передумала и ребёнка оставляешь.

Д е в у ш к а: Я замуж не собираюсь. Ребёнка не будет, это всё мамины фантазии.

М а м а: Это не фантазии. Так правильно.

Т ё т я: У тебя всё, что по-твоему, правильно.

Сцена 17.

После напряжённой паузы, начинает говорить Тётя.

Т ё т я: Анюта, у меня к тебе вопрос, перед каким выбором ты стояла.

М а м а: Тая, ты о чём?

Т ё т я: Ну, то, что ты говорила одна проблема. И ты знаешь, как выйти из этой ситуации. Что тебе нужна не помощь, а поддержка. И ты всё решила. О чём шла речь?

М а м а: Это не имеет значения.

Д е в у ш к а: Да. Это не важно.

Т ё т я: И всё-таки.

Д е в у ш к а: Мы просто поссорились с Кириллом и он сказал...

Т ё т я: Или я или ребёнок.

Д е в у ш к а: Откуда ты это знаешь?

М а м а: Твоя тётя специалист по скользким ситуациям.

Т ё т я: И ты выбрала его?

Д е в у ш к а: Да.

Т ё т я: И что он пообещал взамен?

Д е в у ш к а: Мы будем вместе.
Т ё т я: Наивно и глупо. Он соврал.
Д е в у ш к а: Ты его совсем не знаешь.
Т ё т я: Он соврал в обоих случаях. Если ты оставишь ребёнка - он
никуда не денется, ему придётся его признать.
М а м а: Да, мы подключим папу. И сейчас есть специальные анализы.
Ему не уйти от ответственности.
Т ё т я: И он соврал во второй раз, когда сказал, что будет с тобой, если
ты решишь вопрос с ребёнком.
Д е в у ш к а: Он не такой.
Т ё т я: В любом случае, потом он изменит своё решение.
Д е в у ш к а: Зачем ты меня настраиваешь против него.
М а м а: Это тётя знает по своему опыту. Для начала заставим его
жениться по-хорошему.
Д е в у ш к а: Вы хотите, чтобы это ребёнок был?

Сцена 18.

Входит Бабушка.

Б а б у ш к а: Ты должна оставить этого ребёнка.
М а м а: Мама, тебе уже легче?
Б а б у ш к а: Не настолько. Но я уже могу принимать участие в
разговоре.
Д е в у ш к а: Мне оставить этого ребёнка?
М а м а: Да, конечно, Кирилл женится и у вас будет ребёнок.
Т ё т я: А если не женится?
М а м а: Что ты такое говоришь, у него нет другого выхода.
Т ё т я: А если не женится? Что делать с ребёнком?
Д е в у ш к а: Да, мама. Что мне тогда делать? Я же дрянь, которая тебя
опозорила...
М а м а: Замолчи. (После паузы.) Всё равно родишь ребёнка. Я тебе
помогу.
Б а б у ш к а: Мы тебе поможем. Если он тебя не достоин.
Д е в у ш к а: И я буду одна с маленьким ребёнком.
М а м а: Ничего страшного, у тебя есть семья. Мы тебя в беде не
оставим.
Д е в у ш к а: Я не хочу быть матерью одиночкой.
М а м а: Но доктор сказала, это может плохо отразиться на твоём
здоровье.
Д е в у ш к а: Я не хочу так... Почему меня никто не слушает.
Выбегает в слезах.

Сцена 19.

Мама пытается бежать за Девушкой, Бабушка её останавливает.

Б а б у ш к а: Пусть поплачет. Подумает. Она сама поймёт, что мы
правы.
М а м а: Ты так считаешь?
Б а б у ш к а: Да. Она просто должна смириться с мыслью о ребёнке, об
ответственности. С тем, что у неё нет другого выхода.
Т ё т я: Аборт. Всегда выход.
М а м а: Что ты такое говоришь?

Т ё т я: Правду.

М а м а: Ты же знаешь, что врач сказал. А у тебя нет совести.

Т ё т я: У меня нет совести? Я слово в слово повторила совет моей матери, который она мне дала пятнадцать лет назад.

М а м а: Что ты себя сравниваешь? С кем ты себя сравниваешь?

Т ё т я: Раньше вы размышляли по-другому.

Б а б у ш к а: Ты о чём?

Т ё т я: Он не достоин тебя. Ребёнка можешь оставить, мы тебе поможем. Всё по-другому теперь.

М а м а: О чём ты?

Т ё т я: Не притворяйся, что ничего не помнишь.

М а м а: Ты? Но это было твоё решение.

Т ё т я: Неужели?

Б а б у ш к а: Не стоит ворошить прошлое. Мы не возвращались к этой теме столько лет.

Т ё т я: Это вы не возвращались, теперь у вас появился повод опять посоветовать выход в такой же ситуации.

М а м а: Это было твоё решение.

Т ё т я: Да. Его поддержали самые близкие мне люди. А теперь – мы не возвращались к этой теме столько лет. Я просыпаюсь и засыпаю с этой темой каждый день. Только вас эта ответственность не беспокоит.

Б а б у ш к а: Что ты хочешь?

Т ё т я: Честности, справедливости!

М а м а: Ты хочешь поломать жизнь моей дочери, отомстить за то, что у тебя не сложилось.

Т ё т я: Конечно, твоя дочь, твоя внучка! Раньше всё было по-другому.

Б а б у ш к а: У тебя была совсем другая ситуация.

Т ё т я: В чём?

М а м а: Во всём.

Т ё т я: И что же раньше было по-другому.
Затемнение.

Действие 2.

Сцена 1.

Та же гостинная, что и в первом действии. Другого цвета шторы и скатерть. Действие происходит на пятнадцать лет раньше. Актрисы те же, но ведут себя как более молодые.

Входит Тётя, она в прекрасном настроении. За ней входит Мама, она устала.

Т ё т я: Почему такая грустная?

М а м а: А ты только пришла?

Т ё т я: Да, что случилось?

М а м а: Анюте врача вызывала.

Т ё т я: Что-то серьёзное?

М а м а: Нет. Зубки режутся.

Т ё т я: Растёт.

М а м а: Тая, я совсем не сплю, не посидишь с ней, я хоть вздремну.

Т ё т я: Конечно.

М а м а: Одни хлопоты с детьми.

Т ё т я: А радость?

М а м а: Хлопоты.

Т ё т я: Звонил?

М а м а: Уже три дня нет.

Т ё т я: Ну, сколько ты себя будешь мучить.

М а м а: Он тоже устал, не высыпается.

Т ё т я: Не защищай его.

М а м а: Посиди с ребёнком и не читай мне морали.

Т ё т я: Как скажешь.

Мама выходит.

Сцена 2.

Входит Бабушка.

Б а б у ш к а: Валя легла отдохнуть?

Т ё т я: Да, мама, только что. Я сейчас посижу с Анютой.

Б а б у ш к а: Не надо, я заглядывала, она спит.

Т ё т я: У неё режутся зубки?

Б а б у ш к а: Да.

Т ё т я: Привыкла к роли бабушки?

Б а б у ш к а: Сразу. Меня беспокоят отношения Вали с мужем.

Т ё т я: Она сказала, что он три дня не звонил.

Б а б у ш к а: Не понимаю, как можно себя так вести если есть жена, ребёнок.

Т ё т я: Валя сказала ему тяжело, он не высыпается.

Б а б у ш к а: А кто сказал, что с маленьким ребёнком легко. Но это его ребёнок и он не должен от него уставать.

Т ё т я: Мне кажется, Валя ему потакает.

Б а б у ш к а: Что ты этим хочешь сказать?

Т ё т я: Она всегда поддакивает любимым его жалобам. Предлагает отдохнуть, а не смириться с происходящим.

Б а б у ш к а: Ты хочешь сказать, что идея с отдыхом от ребёнка это Валино предложение. Это глупо.

Т ё т я: Нет. Но Валя не возражала.

Б а б у ш к а: Откуда у тебя такие мысли.

Т ё т я: В прошлый раз, когда его не было пару дней, я видела его на улице.

Б а б у ш к а: С кем?

Т ё т я: С Валец.

Б а б у ш к а: И что тут такого?

Т ё т я: Домой он не заходил. Они просто гуляли, как на свидании.

Б а б у ш к а: Она что отгораживает его от дочери.

Т ё т я: Думаю от проблем и беспокойства.

Б а б у ш к а: Если это всё так, ничего хорошего от такого брака не жди.

А как у тебя с Русланом?

Т ё т я: Всё нормально.

Б а б у ш к а: Давно он не заходил.

Т ё т я: Главное, что я с ним вижусь часто.

Б а б у ш к а: Хорошо, хорошо, главное непусти его. Он видный жених.

Т ё т я: Мама.

Б а б у ш к а: Я говорю то, что знаю.

Затемнение.

Сцена 3.

Мама сидит расстроенная, Бабушка её успокаивает. Входит Тётя в прекрасном расположении духа. Не сразу понимает, что происходит.

Тётя: Что так тихо у нас?

Бабушка: Чему ты радуешься?

Тётя: Есть чему. А что - я не имею права? Что опять случилось?

Мама: Он забрал вещи и ушёл.

Тётя: Опять? Ничего страшного. Скоро вернётся. Аня уже совсем подросла, мы все ночи спим.

Мама: Он говорит, что такая обстановка мешает ему работать.

Тётя: Ему всё всегда плохо.

Мама: И вы обе в нашей жизни!

Бабушка: Валя, мы же за ребёнком присматриваем.

Мама: Тяжело нам всем вместе жить.

Тётя: Сними квартиру, живите отдельно.

Мама: А, может, это ты снимешь квартиру. Или переедешь к Руслану.

Пора бы уже вам и пожениться.

Бабушка: А мне куда?

Мама: С нами бы пожила, пока Аня маленькая.

Бабушка: А потом?

Тётя: Валя как тебе не стыдно.

Мама: Мне? Это тебе должно быть стыдно. Из-за тебя у меня семейная жизнь рушится.

Тётя: Решай свои проблемы сама, не за мой счёт. Я уйду, ночевать сегодня не приду, не ждите.

Тётя уходит.

Сцена 4.

Бабушка: Валя, зачем ты так.

Мама: Пусть знает. Ей же проще уехать. Куда я пойду на квартиру с маленьким ребёнком.

Бабушка: Ты думаешь, Женю этим вернёшь?

Мама: Не знаю, но она мне мешать не будет.

Бабушка: Сколько можно, вы всё время ссоритесь. То за куклу, то за платье, теперь кому где жить.

Мама: Я могу ставить условия, у меня маленький ребёнок. И мне семью надо спасать.

Бабушка: Успокойся. Спасай семью, но не слишком ли часто он уходит.

Мама: И ты с ней заодно! Вы хотите, чтобы у меня было всё плохо. Не выйдет.

Мама уходит.

Сцена 5.

Бабушка: Что я не доглядела? Ни в чём не мирятся. Одна говорит белое, другой нужно чёрное. Тяжело Жене с нами. Может, действительно поговорить с Русланом. Чего они тянут? Поженились бы, жили бы у него. Валя бы успокоилась, а я внуков бы приглядывала то тут, то там.

Затемнение.

Сцена 6.

Тётя поправляет причёску.

Т ё т я: Как ему сказать? Сама не знаю. Только сегодня узнала. Обрадуется? Надо спросить Вальку как Женя отреагировал. Что ему говорить? Хотя Валька сейчас плохой советчик, злая на весь мир. Вчера опять ушёл. Пять лет туда сюда ходит. Нет, у меня такого не будет. Руслан не такой, он в нерешительности не будет уходить приходить. Обрадуется, наверное. И так уже собирались пожениться. А тут такой повод. Да, так наверное и скажу, просто. У нас будет ребёнок. Легко, с порога, без лишних слов.

Сцена 7.

Входит Мама.

М а м а: Куда такая нарядная? К Руслану?

Т ё т я: К кому же ещё?

М а м а: Радуйся, бегай, потом ещё наплачешься, как я.

Т ё т я: У меня всё будет по-другому.

М а м а: Ни у кого ничего по-другому не будет. Волком выть будешь, слезами умываться.

Т ё т я: Замолчи! Не порть мне настроение.

М а м а: А что за повод для радости у тебя появился?

Т ё т я: Не скажу, теперь тебе ничего не скажу. Ты злая.

М а м а: Добрая нашлась. Радуетесь. Я вон тоже многому радовалась. Теперь над Анютой плачу.

Т ё т я (затыкает уши руками): Я тебя не слушаю, не слушаю. У меня всё будет хорошо.

М а м а: Радуйся, веселись, всё равно своё выплачешь.

Затемнение.

Сцена 8.

Тётя ходит по комнате, не находит себе места.

Т ё т я: Нет, этого быть не может. Это просто ошибка. Как в лице переменялся. Испугался, удивился. Сейчас это не вовремя... Откуда я знаю, когда вовремя, когда нет. Перспективы. А ребёнок? Придётся много ездить, сейчас не до него. Куда ездить? Почему мне не говорил. Повышение, возможности. Можно подумать, это только меня касается. Принимай решение сама, что я об этом думаю - знаешь. А мне что думать? А мои чувства, планы. Что с этим делать? Как поступить? Как вообще я могу тут что-то выбирать. Это не нормально. Его как подменили, я его таким никогда не видела.

Сцена 9.

Входит Бабушка.

Б а б у ш к а: Тая, ты уже дома.

Т ё т я: Да.

Б а б у ш к а: От Валентины муж ушёл.

Т ё т я: Когда это уже кончится. Приходит, уходит. Сил нет.
Б а б у ш к а: Совсем ушёл. Документы на развод подал.
Т ё т я: Не может быть.
Б а б у ш к а: Может.
Т ё т я: Но почему?
Б а б у ш к а: Говорит, ребёнком свет мне связала. У меня были перспективы, повышение. Тогда не согласился, теперь не предлагают.
Т ё т я: Как он может так говорить?
Б а б у ш к а: Валя мне говорила, что Женя просил с ребёнком подождать, отложить. Там и возможности будут лучше. А Валя заупрямилась, ребёнок никому не помеха. Он предлагал пожить друг для друга.
Т ё т я: Так легче будет ездить с места на место.
Б а б у ш к а: Точно. Видишь, Валя тебе это тоже говорила.
Т ё т я: Это не Валя. И что теперь?
Б а б у ш к а: Ничего. Валя сказала, что разведётся и ни копейки у него не возьмет на Анюту.
Т ё т я: Но она же его так любила?
Б а б у ш к а: Теперь она его ненавидит.
Т ё т я: А что могло быть по-другому?
Б а б у ш к а: Не знаю, если бы она не настаивала на ребёнке. Только сейчас гадать уже поздно. Всё кончено.

Сцена 10.

Входит Мама.

М а м а: Меня обсуждаете.
Т ё т я: Валя, мне очень жаль.
Б а б у ш к а: Валечка, может ещё всё образуется.
М а м а: Что? Всё кончено.
Т ё т я: Возможно, ещё помиритесь.
М а м а: Не знаю, после того, что он мне наговорил.
Т ё т я: А Аня?
М а м а: Я ей ничего не объясняла. Я плачу, она плачет. А ему всё равно.
Б а б у ш к а: Аня ещё плачет?
М а м а: Да, успокоить не могу.
Б а б у ш к а: Пойду я попробую.
М а м а: Ничего не получится.
Бабушка уходит.

Сцена 11.

М а м а: Тая, почему ты не радуешься?
Т ё т я: Чему?
М а м а: Я расхожусь с мужем. Тебе никуда не надо съезжать, искать место для жилья. Всё остаётся по-прежнему.
Т ё т я: Почему ты считаешь, что твои неприятности должны меня радовать.
М а м а: Твои неприятности меня всегда подбадривали.
Т ё т я: Прекрасно, тогда у тебя быстро поднимется настроение.
М а м а: У тебя проблемы? Ты наконец-то допустила ошибку?
Т ё т я: Да. Решила поделиться с тобой.

М а м а: Зачем со мной советоваться? Муж обвиняет меня в том, что я загубила ему карьеру. Не захотела ездить с маленьким ребёнком. А куда я могла ребёнка девать?

Т ё т я: Маме оставить.

М а м а: Ты смеешься? Ты бы была против.

Т ё т я: Откуда ты знаешь, ты же меня не спрашивала.

М а м а: А кому нужны чужие проблемы?

Т ё т я: А что Женя просил тебя подождать с ребёнком?

М а м а: Мама рассказала. Да, просил.

Т ё т я: А ты?

М а м а: Я была уверена, что справлюсь. Он сказал, что вначале надо пожить для себя, карьеру сделать.

Т ё т я: И ты?

М а м а: Теперь я развожусь, у меня ребёнок детсадовского возраста. И несколько лет скандалов позади.

Т ё т я: А если бы ты знала, что так будет, как бы ты поступила?

М а м а: У меня нет машины времени. У тебя тоже.

Т ё т я: Что бы ты сделала по-другому?

М а м а: Глупый вопрос.

Т ё т я: Я знаю, что ты об этом думала. Что?

М а м а: Я скажу сейчас страшную вещь. Нет, я бы этого не сделала теперь, я очень люблю Анюту.

Т ё т я: Что?

М а м а: Отложила бы ребёнка. Поездила бы пару лет для его карьеры, а потом в спокойной обстановке...

Т ё т я: Ты ставишь на одни весы ребёнка и мужчину?

М а м а: Нет. Да. Я ставлю спокойствие и тупик. Я не знаю, что я ей смогу дать. Я буду матерью-одиночкой. Мне придётся очень сложно. И только потому, что я, как мне показалось, создала семью.

Т ё т я: Я тебе не верю.

М а м а: Я тоже себе не верю, но так складываются обстоятельства, что это теперь выглядит правильным выходом.

Т ё т я: Должен быть другой выход.

М а м а: Я уже сделала всё правильно, посмотри на меня сейчас.

Сцена 12.

Входит Бабушка.

Б а б у ш к а: Аня заснула.

М а м а: Ты её успокоила?

Б а б у ш к а: Как смогла.

М а м а: Она что-то говорила?

Б а б у ш к а: Валя не надо.

Т ё т я: Что?

Б а б у ш к а: Аня сказала, что не хочет видеть папу.

М а м а: Почему?

Б а б у ш к а: Он злой и кричит.

М а м а: Так лучше.

Б а б у ш к а: Что лучше? Почему?

М а м а: Мне не придётся ей всё объяснять. И отговаривать от встреч с отцом.

Б а б у ш к а: Так нельзя.

М а м а: Почему ему можно так поступать со мной, а мне нельзя.

Т ё т я: Мне нужно с вами поговорить!
М а м а: Опять ты. Только о себе и думаешь.
Т ё т я: Мне тебя очень жалко Валя, но нам действительно нужно поговорить.
Б а б у ш к а: Тая это важно?
Т ё т я: Да.

Сцена 13.

Б а б у ш к а: Что произошло?
Т ё т я: Я жду ребёнка.
Б а б у ш к а: Ты уверена?
Т ё т я: Врач подтвердил.
М а м а: Это интересно, у тебя всё хорошо. И ты ищешь к себе внимания? (Мама хочет уйти).
Т ё т я: Валя не всё так хорошо.
М а м а: Неужели? (остаётся)
Б а б у ш к а: Что-то со здоровьем?
Т ё т я: Нет. Руслан сказал, что сейчас это не вовремя.
М а м а: Дети им всегда не вовремя. Он такой же, как и мой бывший.
Т ё т я: Неправда, не такой.
Б а б у ш к а: Ты его защищаешь? Но он не хочет ребёнка.
Т ё т я: Я его не защищаю. Просто Женя, прости Валя, всегда вёл себя как скотина. А Руслан... (она не договаривает, льются слёзы)
М а м а: А твой Руслан показал своё лицо только сейчас.
Б а б у ш к а: Перестаньте, не ссорьтесь. В чём проблема?
Т ё т я (говорит, но всхлипывает): Он не хочет ребёнка, сейчас не хочет. Предлагает это отложить, а потом, когда встанем на ноги...
Б а б у ш к а: Он тебя бросает?
Т ё т я: Нет, если я отложу ребёнка.
Б а б у ш к а: А если оставишь?
Т ё т я: Он сказал, что у него не будет времени уделять ему внимание.
Б а б у ш к а: И что ты хочешь?
Т ё т я: Я не знаю, что мне делать?

Сцена 14.

После паузы.

Б а б у ш к а: Решать должна ты.
Т ё т я: Я беременна, но он настаивает на аборте. Тогда он останется со мной.
Б а б у ш к а: Не губи себе жизнь. Сделай, как он хочет. Он бросит и куда ты с этим ребёнком пойдешь.
Т ё т я: А вы?
М а м а: Мы тебе мужа не заменим. Он же сам сказал, что женится.
Т ё т я: Сказал.
М а м а: Тогда чего раздумывать.
Т ё т я: Но у меня нет выхода.
Б а б у ш к а: Аборт. Всегда выход.
Т ё т я: Что ты мне предлагаешь?
М а м а: Правильно. Неужели ты хочешь быть матерью одиночкой, как я.
Т ё т я: Но Женя же женился.

Б а б у ш к а: Руслан тоже женится, но потом уйдёт.
Т ё т я: Если он всё равно уйдёт, какой смысл избавляться от ребёнка.
Б а б у ш к а: Чтобы жизнь себе не ломать. Уйдёт Руслан, найдёшь другого. Кому нужна Валя с ребёнком.
М а м а: Правильно, такая обуза не нужна. Что мы жить будем с маленькими детьми и одни? Неужели ты хочешь жить так, как я?
Т ё т я: Нет. Так как ты, я жить не хочу.
Б а б у ш к а: Значит, ты уже выбрала. Но запомни - это твоё решение. Самостоятельное и правильное.
Затемнение.

Сцена 15.

Тётя и Мама приходят. Тётя в подавленном состоянии.

М а м а: Ой, рано то как. Быстро всё они делают.
Т ё т я: Да. Быстро.
М а м а: Вот и хорошо. А я на целый день отпросилась. Ещё постирать успею. Тебе что-то принести?
Т ё т я: Нет, спасибо.
М а м а: Ты приляг. Врач сказал, может быть слабость, головокружение.
Т ё т я: Мне как-то пусто на душе.
М а м а: Это пройдёт. Как он отреагировал?
Т ё т я: Спокойно, нормально. Сказал, что планы будем теперь строить.
М а м а: А зачем ты ему тогда это всё рассказала?
Т ё т я: Не знаю.
М а м а: Знаешь, знаешь. У тебя ещё неделя в запасе была. Думала, раскается, в ноги бросится. А ты ему в слезах радости скажешь, что не решилась.
Т ё т я: Валя не надо.
М а м а: Я не со зла. Я просто понимаю, что ты чувствуешь. Просто ты всё правильно сделала.
Т ё т я: Напоминай мне об этом чаще. А то я засомневалась в своём выборе.
М а м а: Это пройдёт, скоро пройдёт.
Затемнение.

Сцена 16.

Бабушка с Мамой в гостиной. Входит Тётя.

Т ё т я: Он ушёл.
Б а б у ш к а: Кто, куда?
Т ё т я: Руслан меня бросил.
М а м а: Почему?
Т ё т я: Он женится на другой.
Б а б у ш к а: Такого мужчину упустила.
М а м а: А что случилось?
Т ё т я: Другая беременна.
М а м а: Но ты же тоже была?
Т ё т я: Он сказал, что она не убьёт его ребёнка, а я смогла.
Б а б у ш к а: Но мы же тебе говорили.
Т ё т я: Я сделала так, как вы сказали.
М а м а: Надо было свою голову иметь на плечах.

Т ё т я: Хватит, я больше никогда и ни о чём не попрошу у вас совета.
Б а б у ш к а: Не вини всех вокруг, ты сама отвечаешь за свои поступки.
Затемнение.

Сцена 17.

Тётя одна на сцене, потом приходит Бабушка и Мама.

Б а б у ш к а: Я же тебя просила Анюту забрать после школы.
Т ё т я: Меня это не касается.
Б а б у ш к а: Какой чёрствой ты стала. Нельзя только о себе думать.
Т ё т я: Я о себе не думаю. Я о вас не думаю.
Б а б у ш к а: Чем мы тебе не угодили?
Т ё т я: Всем.
Входит Мама.
М а м а: Опять Анюту не забрали вовремя, что такое?
Б а б у ш к а: Тая не пришла.
М а м а: Опять. Это уже переходит все границы. В следующий раз...
Т ё т я: Следующего раза не будет.
М а м а: В смысле?
Т ё т я: Я не забрала твою дочь, так как была занята.
Б а б у ш к а: Чем это?
Т ё т я: Собирала свои вещи.
М а м а: Куда податься решилась?
Т ё т я: Буду жить у мужа.
Б а б у ш к а: Мужа, какого мужа?
Т ё т я: Законного. Паспорт показать?
Б а б у ш к а: И давно ты замужем?
Т ё т я: Это не важно. Я уйду. И девочку после школы забирать не смогу, у меня другие заботы.
М а м а: А кто он? Руслан?
Т ё т я: Кто такой Руслан? А кто мой муж - вас не касается. Вы его не знаете, он вас не знает, возможно теперь мирно заживём. Я уйду.
Б а б у ш к а: Так нельзя.
М а м а: Пусть уходит. Она всегда думала только о себе.

Действие 3.

Сцена 1.

Сцена оформлена так же, как и в первом действии.
На сцене сидят расстроенные Мама, Тётя, Бабушка.

Т ё т я: Значит, раньше всё было по-другому? Или вы стали смотреть на реальность иначе.
М а м а: Ты не можешь сравнивать себя и мою дочь. Ты была старше.
Т ё т я: А она моложе. Куда она денется одна с ребёнком?
Б а б у ш к а: Мы ей поможем.
Т ё т я: Видимо и мужа замените.
М а м а: Если бы можно было, если бы не здоровье. Хотя, можно поговорить с другим врачом...
Б а б у ш к а: Валя, опомнись, ты о чём.
М а м а: Она такая молодая, зачем ей жизнь ломать. Кому она нужна

будет с ребёнком?

Тётя: Ты и ей жизнь хочешь сломать, как мне.

Мама: Жизнь сломать? Ты свободна как птица. Два раза была замужем.

Тётя: Но сейчас я одна и в разводе.

Мама: Пересидишь, перезимуешь, найдёшь себе другого мужика.

Тесно тебе тут, не выносимо.

Бабушка: И что хорошего в такой жизни?

Тётя: Ничего.

Мама: Ошибаешься, ты вырывалась, у тебя были варианты. А я всю жизнь здесь, одна. Теперь ещё и дочь внука организовала. Кому я нужна?

Бабушка: Перестань, Валя.

Мама: Я для себя хочу пожить, для себя. Как она всю жизнь жила.

Тётя: Нечему завидовать. У тебя есть дочь.

Мама: Дочь. Все мне этим тычут. Замуж я хотела, замуж! Уйти, уехать.

Бабушка: Валя, но ты должна сейчас помочь своей дочери. И мы ей поможем.

Тётя: Поможет она, не бросит. Это от безысходности.

Мама: И ты меня понять можешь?

Тётя: Я тебя всегда пыталась понять.

Мама: А я нет.

Бабушка: Давайте все дружно встанем на борьбу с новой бедой.

Тётя: Ребёнок это счастье.

Бабушка: Дети это великий труд. Я это знаю. А глядя на вас, это труд Сизифов.

Сцена 2.

Входит Девушка.

Девушка: Почему вы все так расстроены? Это из-за меня?

Тётя: Аня, успокойся, в нашей семье всегда было достаточно поводов для расстройства.

Девушка: Я звонила Кириллу, телефон не отвечает.

Мама: Он просто не отвечает.

Девушка: Он меня избегает.

Бабушка: Я уверена, он сейчас тоже очень много думает.

Девушка: А ему то что?

Тётя: Это изменения и в его жизни, их ему надо принять.

Девушка: А если не примет?

Мама: Куда он денется.

Девушка: Силой я не хочу.

Бабушка: Мама имела в виду, что он всё равно примет правильное решение.

Девушка: Мама, а ты уже звонила моему отцу?

Мама: Да.

Девушка: Как он отреагировал?

Мама: Он очень удивился, но своё мнение он выскажет тебе лично.

Девушка: Когда?

Мама: Он обещал сегодня, как сможет, зайти.

Бабушка: Сегодня придёт Женя?

Мама: Да.

Т ё т я: И ты ему разрешишь переступить порог этого дома?
М а м а: Это особый случай, к нашим разногласиям никакого отношения это не имеет.
Б а б у ш к а: Как скажешь.

Сцена 3.

Вначале сцены Тётя уходит, к концу возвращается.

Т ё т я: Мне надо прилечь, голова разболелась.
Б а б у ш к а: Дать тебе моих таблеток?
Т ё т я: Мама, не надо. У меня всё есть.
Тётя выходит.
Д е в у ш к а: Почему она так болезненно реагирует на всё, что сейчас со мной происходит?
Б а б у ш к а: С чего ты взяла?
Д е в у ш к а: Я же вижу, я не маленькая.
М а м а: В том, что ты не маленькая, мы уже убедились.
Д е в у ш к а: Что с тётей?
М а м а: Ничего. Она, как и все мы, переживает за тебя.
Д е в у ш к а: А что может со мной случиться?
М а м а: Мы надеемся на лучшее, но если Кирилл не признает... В смысле признает, но не женится. Тебе будет тяжело.
Д е в у ш к а: Что тяжело?
М а м а: Ты такая молодая. А у тебя уже будет ребёнок и жизнь пойдёт по-другому. У тебя будут другие заботы.
Д е в у ш к а: А что мне делать? Врач сказала...
М а м а: Врачи всегда перестраховываются.
Б а б у ш к а: Ты очень молода. И это большой риск для тебя.
Д е в у ш к а: Что аборт или роды?
М а м а: И то и другое, вдруг что-то пойдёт не так.
Д е в у ш к а: Мама, не запугивай меня. Тебе врач ещё что-то сказала?
М а м а: Нет, деточка, нет Анюта. Я просто волнуюсь за тебя.
Д е в у ш к а: А что с абортom легче?
Б а б у ш к а: Ты же уже приняла решение оставить ребёнка.
Д е в у ш к а: Да. Но я могу спросить.
М а м а: Не легче, но никаких осложнений с ребёнком. И потом, когда организм окрепнет...
Д е в у ш к а: Ты считаешь, что сейчас лучше избавиться от ребёнка?
М а м а: Почему избавиться? Отложить.
Д е в у ш к а: И тогда ничего страшного не случится. И я спокойно закончу школу и смогу жить, как захочу.
М а м а: В общем да.
Д е в у ш к а: И ты настаиваешь?
М а м а: Я не настаиваю, тебе принимать решение.
Врывается Тётя.
Т ё т я: Валя, прекрати. На что ты её посылаешь?
М а м а (испугано): Я ничего не делаю, она сама принимает решения.
Т ё т я: Я тебе не позволю сделать это и во второй раз.
Б а б у ш к а: Тая права - риск велик.
М а м а: Это случается не со всеми.
Т ё т я: А если это случится и с твоей дочерью?
М а м а: Она сама принимает решения.
Т ё т я: Валя ты на неё давишь!

М а м а: Я просто открываю ей глаза на правду.

Д е в у ш к а: Это из-за меня?

Т ё т я: Тебя это не касается.

Д е в у ш к а: Если вы считаете, что так будет лучше... Я могу пойти на аборт. Ребёнок. Будут ещё.

М а м а (оживилась): Это твоё решение, ты уже взрослая.

Т ё т я: Валя, стоп.

М а м а: Что случилось?

Б а б у ш к а: Валентина, остановись.

Т ё т я: И не вздумай ничего делать с собой или со своим ребёнком. В нашей семье достаточно несчастных и одиноких. Правда, мама? Правда, сестричка?

Д е в у ш к а: Что это значит?

Т ё т я: Если не хочешь жить так как я – выбирай ребёнка.

Раздаётся звонок в дверь.

Сцена 4.

М а м а: Это, наверное, Женя.

Б а б у ш к а: Пойди, открой.

Д е в у ш к а: Я лучше уйду.

Т ё т я: Это твой отец, он ничего тебе не сделает.

Б а б у ш к а: И мы рядом.

М а м а: Тогда, я открываю.

Мама выходит.

Сцена 5.

Д е в у ш к а: Мне страшно.

Б а б у ш к а: Тебе должно быть стыдно.

Т ё т я: Мама, хватит.

Д е в у ш к а: Да, я виновата. Но это просто так вышло.

Б а б у ш к а: Думала бы о другом, ничего бы не вышло.

Т ё т я: Мама, хватит. Ей ещё предстоит встреча с отцом, которого она не видела уже несколько лет.

Д е в у ш к а: Месяцев.

Б а б у ш к а: Что месяцев?

Д е в у ш к а: Мы время от времени видимся.

Т ё т я: Ты только сейчас не вздумай об этом маме сказать, от тебя живого места не останется.

Д е в у ш к а: Они слишком долго в коридоре.

Б а б у ш к а: Обсуждают стратегию.

Сцена 6.

Входит Мама, за ней Р у с л а н.

М а м а: Тая, это к тебе.

Т ё т я: Кто?

Р у с л а н: Это я. Добрый вечер всем.

Сцена 7.

Немая.

Девушка смотрит в недоумении на присутствующих. Бабушка тербит скатерть в поиске таблеток. Мама стоит за Русланом, перепуганная. Тётя оторопела. Руслан стоит в нерешительности.

Сцена 8.

Тётя подходит к Руслану, как бы для того, чтобы удостовериться.

Тётя: Ты?

Руслан: Я рад вас всех видеть в добром здравии.

Всё оживают и начинают действовать.

Бабушка: Спасибо. Тебя давно не было.

Руслан: Слишком давно. Могу я поговорить с Таисией.

Девушка: Что происходит? Кто это?

Тётя: Ничего не происходит. Это груз моих прошлых ошибок. Я тебя слушаю.

Бабушка: Анюта, пошли к тебе в комнату. Валя, со мной.

Бабушка, Девушка, Мама уходят.

Сцена 9.

Тётя: Что тебе надо?

Руслан: Даже не знаю.

Тётя: Зачем пришёл?

Руслан: Поговорить.

Тётя: Придти через пятнадцать лет и просто поговорить. Как будто этой жизни не было совсем?

Руслан: Нет, я вижу - всё изменилось.

Тётя: Я постарела?

Руслан: Совсем нет. Скатерть другого цвета в гостинной.

Тётя: Что ты хочешь?

Руслан: Я не вовремя?

Тётя: Сейчас я должна быть тактичной и говорить как всё прекрасно?

Руслан: Мне не нужна твоя ложь. Я не вовремя.

Тётя: Вовремя или нет, какая разница. Что тебе надо?

Руслан: Поговорить.

Тётя: Это я уже слышала. О чём поговорить?

Руслан: О нас.

Тётя (срывается на крик): О нас? Никаких нас нет!

Руслан: Я точно не вовремя. Я лучше уйду.

Тётя: Нет, не надо. У меня сегодня был очень тяжёлый день. И этот день для меня ещё не кончился.

Руслан: Я могу прийти потом.

Тётя: Это всё обман.

Руслан: Что?

Тётя: Если ты не скажешь сейчас - зачем пришёл, то больше никогда не придёшь.

Руслан: Я же обещал, что приду и пришёл.

Тётя: Через пятнадцать лет? Говори.

Звонок в дверь.

Сцена 10.

Вбегает Девушка.

Д е в у ш к а: Может мне лучше спрятаться, отложить. А потом...
Т ё т я: Нет. Ты сейчас пойдёшь и выслушаешь всё. Ты же не будешь всю жизнь бегать и скрываться.
Д е в у ш к а: Ну, пару дней. Я побуду у тебя в комнате.
Т ё т я: Это твоя жизнь, и где бы ты не пряталась, всё будет также.
Д е в у ш к а: Чуть позже, когда позовут...
Т ё т я: Иди. Ты взрослая. И не вздумай менять своё решение.
Д е в у ш к а: Ладно.
Девушка уходит.

Сцена 11.

Р у с л а н: У вас тут что-то происходит?
Т ё т я: Ничего нового, я тебя уверяю.
Р у с л а н: А я думал мне удастся.
Т ё т я: Что?
Р у с л а н: Всю жизнь бегать и скрываться.
Т ё т я: От кого?
Р у с л а н: От тебя, от нас, от прошлого.
Т ё т я: Зачем ты пришёл?
Р у с л а н: Я думал я смогу вернуть тебе нашу непрожитую жизнь.
Т ё т я: Какую жизнь? Ты что ушёл от жены?
Р у с л а н: Да.
Т ё т я: И вспомнил обо мне, которая всегда на месте и будет ждать, как привязанная собака.
Р у с л а н: Нет. Просто я всё начинаю сначала и хотел, что бы ты... мы были опять вместе.
Т ё т я: Какое начало? Какая новая жизнь? Всё в прошлом. Это у тебя семейное кораблекрушение. Не у меня.

Сцена 12.

Вбегает Мама.

М а м а: Пришёл Женя. Он хочет наедине поговорить с Анютой. Мы с мамой пока на кухне.
Т ё т я: Хорошо.
М а м а: Если что, она конечно виновата, но...
Т ё т я: Никто её в обиду не даст. Это же её отец.
М а м а: Да, я знаю. Не буду мешать. Вам, наверное, тоже надо поговорить.
Т ё т я: Как тактично.
М а м а: Ухожу, но я могу рассчитывать на твою помощь.
Т ё т я: Да.
Мама уходит.
Т ё т я: Что ж сегодня за день такой?

Сцена 13.

Р у с л а н: Ты замужем?
Т ё т я: Какое любопытство не вовремя.
Р у с л а н: Прости, я просто подумал. Все на местах и ты здесь.

Т ё т я: И ничего не изменилось. Замужем? Даже дважды... Была. Уже полгода в разводе?

Р у с л а н: Дети есть?

Т ё т я: Благодаря тебе уже нет и не будет.

Р у с л а н: Прости. Я и так за это наказан.

Т ё т я: Конечно, сейчас я выслушаю твою печальную и грустную историю.

Р у с л а н: Вчера закончился развод с женой.

Т ё т я: Поздравляю. Но у тебя осталась дочь.

Р у с л а н: Да, хотя нет.

Т ё т я: Она осталась с матерью?

Р у с л а н: Да, и меня лишили родительских прав.

Т ё т я: Сколько ей лет?

Р у с л а н: Четырнадцать.

Т ё т я: Ничего страшного, пару лет не будешь платить алименты. А потом помиритесь. Не надо меня впутывать в твою чужую жизнь.

Р у с л а н: У тебя у самой проблем полно.

Т ё т я: Ты про Анюту? У неё есть родители. Они помогут ей во всём разобраться.

Р у с л а н: И ты.

Т ё т я: Я тут помочь не могу. Я могу только не допустить большей беды.

Р у с л а н: Месяц назад дочь родила ребёнка.

Т ё т я: Что?

Р у с л а н: Да. Мы настояли, чтобы она не делала аборт.

Т ё т я: Как надоела мне эта тема.

Р у с л а н: Прости, тебе больно.

Т ё т я: Ты даже не представляешь как!

Р у с л а н: Жена с дочерью подписали отказ от ребёнка.

Т ё т я: Зачем?

Р у с л а н: Чтобы не портить ей жизнь. Мы с женой развелись.

Т ё т я: Ничего не понимаю.

Р у с л а н: Я не подписал отказ. Взял опеку над ребёнком на себя. Я не мог потерять и этого ребёнка. Это как наш, не родившийся. Я опять был перед дилеммой. И не смог второй раз отказаться.

Т ё т я: Это же внук.

Р у с л а н: Внучка. Это не имеет значения. Я не могу вернуть тебе ребёнка нашего, но вместе со мной ты можешь, мы можем создать семью. И у нас будет ребёнок.

Т ё т я: Это не возможно.

Р у с л а н: Я думал, ты меня простила.

Т ё т я: В жизни нет обратного хода.

Р у с л а н: Подумай. Мы сможем всё начать с начала.

Т ё т я: Это бессмысленно.

Р у с л а н: Это наш шанс. Конечно, нам будет тяжело. Но у всех ли есть ещё такой шанс?

Т ё т я: Всё слишком поздно и бессмысленно.

Р у с л а н: Подумай над тем, что я тебе сказал.

Т ё т я: А где сейчас внучка?

Р у с л а н: Внизу, в машине, спит.

Т ё т я: Ты оставил ребёнка одного?

Р у с л а н: Она же спит.

Т ё т я: Идиот. Ребёнка одного оставил. Неси её сюда.

Руслан выбегает.

Сцена 14.

Девушка вбегает.

Тётя: Отец, он на тебя кричал?

Девушка: Нет. Папа сказал, что поможет. Тут другое.

Тётя: Что опять случилось, договаривай.

Девушка: Звонил Кирилл.

Тётя: И что?

Девушка: Он сказал, что на ближайших школьных каникулах мы сможем пожениться.

Тётя: Это прекрасно.

Девушка: Он сказал, что много думал. И не сможет бросить меня или ребёнка. Он меня правда любит.

Тётя (обнимает Девушку): Правда любит. Я так за тебя счастлива.

Девушка: Я тоже. А этот...

Тётя: Руслан?

Девушка: Да. Что он?

Тётя: Это моя ошибка. Ошибка прошлого.

Девушка: Я видела, как он смотрел на тебя.

Тётя: Что ты понимаешь?

Девушка: Ты не разрешила мне сделать самую большую ошибку.

Спасибо.

Девушка убегает.

Тётя: Почему я не была так мудра к себе?

Сцена 15.

Возвращается со свёртком Руслан. Тётя берёт из его рук ребёнка.

Тётя: Она не спит. Глазками моргает. Как можно такое чудо оставить. Как можно отказаться от своего...

Руслан: Я хотел спросить. Мне было страшно. Тот ребёнок, наш, кто это был?

Тётя (качая свёрток): Девочка. У нас была девочка... Она мне улыбнулась, ты видел?

Руслан: Да. Она чувствует, что ты добрая. Ты смогла бы её полюбить?

Тётя: Её? Да.

Руслан: А меня?

Тётя: Полюбить? Сначала надо было бы тебя разлюбить.

Занавес.

Февраль 2010

*

Катерина Аксьонова. СТАРІ ГРІХИ

Авторський переклад з російської Катерина Аксьонова п'єси "Груз ошибок прошлого".

Дійові особи:

Д і в ч и н а - підліток.

М а т и - жінка старша 40.

Т і т к а - жінка до 40 років.

Б а б ц я - жінка старша 60 років.

Р у с л а н - чоловік приблизно 40 років.

Дія 1.

Сцена 1.

Вітальня звичайної квартири.

На сцену вибігає ДІВЧИНА за нею МАТИ.

МАТИ: Як ти себе поводиш? Що ти собі дозволяєш?

ДІВЧИНА: Не присіпуйся до мене. Я просто сказала правду.

МАТИ: Ти нагрубіятила Бабусі.

ДІВЧИНА: Я ж попросила мене не чіпати.

МАТИ: Вона просто запитала - які в тебе сьогодні уроки?

ДІВЧИНА: А я сказала - нехай не лізе, не їй до школи ходити.

МАТИ: Як тобі не соромно? Я тебе не так виховувала. Мушу подзвонити батькові.

ДІВЧИНА: Виходить, ти знаєш, як його шукати?

МАТИ (погарячкувавши): Звичайно.

ДІВЧИНА: Тітка Тая права, аліменти ти не береш через принцип.

МАТИ: Та як ти смієш? Обговорювати мене...

Сцена 2.

З бокової двері виходить ТІТКА.

ТІТКА: Чого кричите? Ви мені заважаєте спати.

МАТИ (переключається на Тітку): Яке ти маєш право обговорювати мене? Та ще з моєю донькою.

ТІТКА: Валя, ти при своєму розумі? Я тільки що прокинулась від твого репетування і ти вже мене у чомусь звинувачуєш.

МАТИ: Яке тобі діло: отримую я аліменти на доньку чи ні. Тебе це не обходить.

ТІТКА: Мене не стосується. Точно! Але, якби ти в чоловіка брала гроші, то, можливо, усе було б по-іншому.

МАТИ: Не лізь в моє життя!

ТІТКА: Не лізу. Припини горлати і усі свої питання можеш вирішувати сама.

МАТИ: Що ти можеш знати - сама життя не влаштувала - а мене вчиш.

ТІТКА: Валя, досить! Ти сварилась з донькою. Я потрапила під гарячу руку. Давай зупинимось.

МАТИ: Я не починала. (Обертається до Дівчини): Ти мені поясниш, що відбувається.

ТІТКА: Це надовго.

Тітка проходить через вітальню, зникає в інший кулісі.

Сцена 3.

ДІВЧИНА: Нічого не відбувається.

МАТИ: А твоя поведінка?

ДІВЧИНА: У вас усіх проблеми та негаразди, а ви зло зриваєте на мені, а потім від мене щось вимагаєте.

МАТИ: Я твоя мати, я тебе виховала і вимагаю поваги до себе.

ДІВЧИНА: А я твоя донька і я вимагаю від тебе правди.

МАТИ: Що ти можеш від мене вимагати?

ДІВЧИНА Чому ти мені не дала телефон батька?

МАТИ: Це не твоя справа, мені вирішувати.

ДІВЧИНА: Тобі вирішувати, ти вимагаєш. Я на щось маю право?

МАТИ: Поводити себе відповідно. І ти повинна...

ДІВЧИНА: Я повинна йти до школи.

Дівчина стрімголов виходить.

Сцена 4.

МАТИ: Вони усі збожеволіли. Ця сім'я на мені тримається, а вони усі так до мене ставляться. Ганна взагалі мене не слухає. Мати з вимогами. Ще й Тайка повернулась. Це неможливо.

Сцена 5.

Входить Тітка.

ТІТКА: Повернулась, так я повернулась. Коли ти вже з цим смиришся?

МАТИ: Ніколи. В нас тільки життя налагодилось.

ТІТКА: Звичайно, грошей на ліки матері вже не було, борги за квартиру.

МАТИ: Я би дала собі раду!

ТІТКА: А тут з'явилась я, та не дала можливості тобі стати мученицею.

МАТИ: Нічого страшного з тобою не сталося. Одного разу допомогла родині. Не чекай за це подяки. Якщо тут живеш, то повинна...

ТІТКА: Тільки мене не вчи - що я повинна, а що ні. Краще скажи що з твоєю любов'ю Ганнусею?

МАТИ: Нічого, з Ганною все гаразд.

ТІТКА: Саме тому, коли вона виходила, так грюкнула дверима, що впав вішак.

МАТИ: Це протяг.

ТІТКА: Валя, це перехідний вік.

МАТИ: Який перехідний вік? Вона ще дитина.

ТІТКА: З хлопцем своїм посварилась. Вже декілька днів сама до школи йде.

МАТИ: Тая, що ти говориш. Ганну не цікавлять хлопці.

ТІТКА: Валя, її цікавлять хлопці, це нормально. Не нормально те, що ти не хочеш бачити змін в житті доньки.

МАТИ: Ніяких змін немає. І не налаштовуй її проти мене. Чуєш, ти не маєш права!

ТІТКА: Сварка з ранку, це не найкраще. Мені ще на роботу треба, тобі теж. Давай мовчки збиратись.

Затемнення.

Сцена 6.

Дівчина ходить по кімнаті. Говорить сама до себе.

ДІВЧИНА: Сказати чи ні? Дізнається - не дізнається, треба порадитись з ким-небудь. Може з бабцею, тільки вона зараз вдома. Але ми весь час сваримось. Спробувати? Не вийде... Чому він примушує мене обирати? Чому я повинна обирати, а не він? Чому я не можу сказати йому - або або? Хоча, чим я йому можу погрожувати. Навіть, якщо я всім розповім, скажуть: я теж винна. Що ж робити? А якщо... Ні, одній лячно. Треба когось попросити. З дівчат не можу, розмов буде. Мати взагалі вибухне. Тітка розлютиться, але може допомогти. Вони звичайно потім з мамою вщент посваряться, але мене це не стосується, мені б зі своїми проблемами дати раду.

Сцена 7.

Входить БАБЦЯ.

БАБЦЯ: Вже прийшла?

ДІВЧИНА: Так.

БАБЦЯ: Я не чула. А коли пішла, за тобою все попадало.

ДІВЧИНА: Це протяг.

БАБЦЯ: Що відбувається?

ДІВЧИНА: Нічого.

БАБЦЯ: Тоді чому ти з усіма сваришся.

ДІВЧИНА: Я ні з ким не сварюсь. Всі від мене щось вимагають. Я всім винна.

БАБЦЯ: А ти кричиш у відповідь.

ДІВЧИНА: Я намагаюсь хоч якось пояснити - що відбувається. Мене ж ніхто не слухає.

БАБЦЯ: Може, скажеш правду, що насправді відбувається.

ДІВЧИНА: Нічого. Ви до мене присіпуетесь.

БАБЦЯ: Кому ти телефоном кричала: Тебе це теж стосується?

ДІВЧИНА: Ви мене ще й підслуховуєте. Мені взагалі життя немає. Як так можна! І ви ще ображаєтесь, та в таких умовах...

БАБЦЯ: Не хочеш - не кажи. Тільки прошу припини з усіма сваритись.

ДІВЧИНА: Я ні з ким не лаюсь. Це ви не можете залишити мене в спокої.

БАБЦЯ: Після того, як ти пішла, мати сварилась з тіткою.

ДІВЧИНА: Тут я ні до чого. Вони завжди сваряться, коли починають жити під одним дахом. Я до цього стосунку не маю.

БАБЦЯ: Добре. Їсти будеш?

ДІВЧИНА: Я не голодна.

БАБЦЯ: Треба поїсти, ти бліда. Пішли.

ДІВЧИНА: А чому ти не вимагаєш: що я тобі щось винна.

БАБЦЯ: Ти це і сама знаєш. А кричати на тебе немає сенсу, з цього все одно нічого не вийде.

ДІВЧИНА: Звідки така впевненість?

БАБЦЯ: У мене дві дорослі доньки.

Затемнення.

Сцена 8.

Дівчина одна в кімнаті. Чекає на когось і нервує. Входить Тітка.

ТІТКА: Що за таємничість?

ДІВЧИНА: Мама там з бабцею розмовляє?

ТІТКА: Так, вона ріже м'ясо і дивиться серіал. Що ти хочеш? Ти мені щось показувала, але я не зрозуміла.

ДІВЧИНА: Нам треба поговорити.

ТІТКА: Тоді пішли до мене в кімнату, зачинимо двері.

ДІВЧИНА: Ні. Так не можна. Будемо тут, я хочу бачити чи йде хто-небудь.

ТІТКА: Що з тобою відбувається?

ДІВЧИНА: Нічого. Нічого особливого чи незвичного.

ТІТКА: Гарзд. Припустимо. Що ти хотіла?

ДІВЧИНА: Я довго міркувала - з ким порадитись. Виходить тільки з тобою.

ТІТКА: А мати?

ДІВЧИНА: Цей варіант на крайній випадок.

ТІТКА: А в тебе зараз не така ситуація?

ДІВЧИНА: Поки що ні, я дуже на це сподіваюсь.

ТІТКА: Ти впевнена?

ДІВЧИНА: Я дуже на це розраховую.

ТІТКА: Добре. Я слухаю.

ДІВЧИНА: У мене тут виникла певна проблема.

ТІТКА: Яка проблема?

ДІВЧИНА: Ти можеш дослухати до кінця?

ТІТКА: Мовчу.

ДІВЧИНА: Одна проблема. В принципі, я знаю як вийти з цієї ситуації. Навіть два варіанти. Мені потрібна не зовсім допомога, скоріше підтримка. Я майже усе для себе вирішила. Просто мені лячно. Мені лячно йти одній. І я на тебе розраховую.

ТІТКА: Ти можеш розраховувати на мою допомогу, підтримку.

Тільки я нічого не зрозуміла з твоїх слів.

ДІВЧИНА: Мене примусили обирати.

ТІТКА: Хто?

ДІВЧИНА: Це не так важливо.

ТІТКА: Виходить, важливий сам вибір.

ДІВЧИНА: Так. Справа в тому, що... Я навіть не знаю, як сказати.

ТІТКА: Як завгодно, я нічого не розумію і не можу допомогти.

ДІВЧИНА: Мені потрібна твоя допомога. Справа в тому, що я...

Сцена 9.

Заходить Мати.

МАТИ: Яка тобі потрібна допомога? Чому ти не захотіла розмовляти зі мною?

ДІВЧИНА: Мамо, тебе це не стосується.

МАТИ: Як це мене не стосується? Ти просиш про допомогу не в рідної матері.

ДІВЧИНА: Нічого страшного, я все вирішу сама. Залиште мене у спокої.

Дівчина йде.

Сцена 10.

МАТИ: Що з моєю донькою?

ТІТКА: Я звідки знаю.

МАТИ: Вона з тобою розмовляла. Не захищай її.

ТІТКА: Уявлення не маю, вона щось буркотіла, але нічого не сказала конкретно.

МАТИ: Краще нічого не приховуй і не ставай між матір'ю та донькою.

ТІТКА: Я не стаю поміж кимось. Вона щось хотіла сказати, ти прийшла, вона змінила думку.

МАТИ: А тебе не збентежило, що вона вирішила порадитись з тобою, а не зі мною.

ТІТКА: Це твої особисті проблеми з донькою. Я тут ні до чого.

МАТИ: Як ти переїхала, вона стала замкненою. Дівчинці важко.

ТІТКА: Валя, заради Бога. Якби я їй заважала, вона би сказала прямо. Твоя донька не вміє ходити манівцями.

МАТИ: Не присіпуйся до моєї доньки.

ТІТКА: Ніхто не чіпає ні тебе, ні твою доньку. Живить самі, не вплутуйте мене у свої сварки.

МАТИ: Тебе ніхто не вплутує. Ти сама скрізь лізеш.

ТІТКА: Я піду до себе, вип'ю ліки. У мене вже від вас голова болить.

МАТИ: Але, якщо Ганнуса буде з тобою відвертою, ти мені перекажеш?

ТІТКА: Вона не поділиться.

МАТИ: Ти повинна мені пообіцяти.

ТІТКА: Я сама вирішу за обставинами.

МАТИ: Ти не маєш права.

ТІТКА: Припини.

Затемнення.

Сцена 11.

Крики, "ти ж паскуда", плач. На сцену влітає Дівчина. За нею біжить Мати, лупить її рушником. За ними Бабця й Тітка. Бабця закриває собою Дівчину. Тітка хапає Мати за руки.

БАБЦЯ: Валя вистачить!

МАТИ (кричить): Що вистачить? Така ганьба.

ТІТКА: Давай сядемо. Ти віддаш мені рушника і просто всі поговоримо.

МАТИ: Я їй покажу.

ТІТКА: Може даш їй хоч слово сказати.

МАТИ: Навіщо, я вже за неї наслухалась. Така ганьба.

ДІВЧИНА (крізь сльози): Тобі все одно. Тебе це не обходить.

МАТИ (намагається знову кинутись на Дівчину, Тітка її утримує): Мені все одно! Та як ти смієш. Паскуда!

БАБЦЯ: Припиніть обидві. Крик тут не допоможе.

ТІТКА: Так. Не допоможе. Можливо, ви заспокоїтесь і я дізнаюсь, що відбувається.

БАБЦЯ: Тая ти що?

ТІТКА: Що я? Я прийшла з роботи, втомилась, до речі. Відкриваю двері, а моя сестра бігає за донькою з криками "ти паскуда". А мати намагається їх розборонити.

БАБЦЯ: Так ти не зрозуміла, що відбувається?

ТІТКА: Ні.

МАТИ: Тоді чого пхалась?

ТІТКА: Вирішила спочатку запобігти дітовбивству, а потім розібратись, що відбувається.
МАТИ: Ця паскуда мене зганьбила, а ти знала.
ТІТКА: Що я знала?
БАБЦЯ: Ми знаємо, Ганнуса з тобою радилась.
ТІТКА: Та нічого вона мені не сказала. Молола про проблему і що їй одній лячно.
МАТИ: А ти не здогадалась?
ТІТКА: Ні.
МАТИ: Тобі треба прямою мовою, з півслова ти не розумієш. Немає в тобі тактовності.
ТІТКА: Валя, припини, у мене рушник, і якщо ти не припиниш...
МАТИ: Ця паскуда дитину нагуляла.
ТІТКА: Що?
БАБЦЯ: Це правда.
ТІТКА: Ганя?!
ДІВЧИНА: Так. Залиште мене в спокої.(Намагається піти.)
ТІТКА, МАТИ, БАБЦЯ: Сядь.
Дівчина повертається на місце.
ТІТКА: Я слухаю. Розповідайте, що сталося.
МАТИ: Повертаюсь я з роботи, мене зустрічає мати її однокласниці. І каже мені, я би вам як лікар не радила, в такому віці можуть бути ускладнення.
ТІТКА: Яка мати однокласниці? Що радила?
МАТИ: Мати її однокласниці - вона геніколог. І ця паскуда ходила до неї консультуватись.
ТІТКА: І там ти дізналась, що вагітна? Ганя, я тебе запитую.
МАТИ: Ні, вона консультувалась стосовно аборта.
ТІТКА: Так ти на аборт не хотіла йти сама. Ганя, я чекаю відповіді.
ДІВЧИНА: Так.
БАБЦЯ: Ой, мені з серцем погано. Піду, лягу.
МАТИ: Дивись, що ти наробила, паскуда.
ТІТКА: Мамо, зараз ляжеш.
Мати та Тітка беруть Бабцю під руки, виводять. Залишається одна Дівчина.
Затемнення.

Сцена 12.

В вітальні Дівчина, потім заходить Тітка.
ДІВЧИНА: Як Бабця?
ТІТКА: Сподіваюсь, зараз їй стане легше. Вона занадто перехвилювалась. Що тут було до того, як я прийшла?
ДІВЧИНА: Краще не питай... Мама накинулась і взагалі...
ТІТКА: До якого часу ти збиралась мовчати?
ДІВЧИНА: Поки все не налагодиться.
ТІТКА: А потім?
ДІВЧИНА: Ніхто б не дізнався.
ТІТКА: Звичайно, і саме тому ти пішла радитись до мами однокласниці.
ДІВЧИНА: Я не знала, що робити. Я не могли піти порадитись до мами та бабці. Як би ти вчинила на моєму місці?
ТІТКА (здригнувшись): Я?
ДІВЧИНА: Так, ти.

ТІТКА: Я би пішла порадитись до своїх близьких.
ДІВЧИНА: А потім?
ТІТКА: Зробила би так, як вони порадили.
ДІВЧИНА: Я би не змогла.
ТІТКА: А я змогла і все життя шкодую.
ДІВЧИНА: Ти зараз про що?
ТІТКА: Це не важливо. Треба дати раду з тобою.

Сцена 13.

Заходить Мати.
МАТИ: Знов зібрались разом, змовниці.
ТІТКА: Валя, дай спокій, як мати?
МАТИ: Відпочиває. Ця паскуда всіх нас зведе в могилу.
ТІТКА: Давай розберемося в тому, що сталося.
МАТИ: Що тут розбиратись - і так все зрозуміло.
ТІТКА: А мені - ні. Можу я запитати в твоєї доньки дещо?
МАТИ: Послухаю твої педагогічні ідеї.
ТІТКА: Завжди раді.

Сцена 14.

Тітка починає говорити після певної паузи.
ТІТКА: Ганя, ти знаєш, хто батько дитини?
ДІВЧИНА: Так.
МАТИ: Ти що мою доньку курвою вважаєш, не дозволю.
ТІТКА: Декілька хвилин тому вона теж в тебе була розпусницею. Не заважай мені.
МАТИ: Я маю право називати її як завгодно, вона моя донька. А ти не маєш права.
ДІВЧИНА: Після того, як ти мене називала, мама, мені все одно.
МАТИ: Я ж кажу - змовились. Це все твій вплив, Тая. Моя дівчина пішла під укіс, як ти.
ТІТКА: Валя, стули пельку! Зараз предмет нашої розмови твоя донька. І, якщо хочеш знати, ти теж не догледіла. Бачила, що з донькою щось не те. Нічого не зробила.
ДІВЧИНА: Я можу йти, ви сваріться між собою. Я вам не потрібна.
ТІТКА: Ні, ти сядеш і вислухаєш усе.
ДІВЧИНА: Хто ти така, щоб я тебе слухала?
МАТИ: Не кривослов старшим, я тебе не так виховувала.
ДІВЧИНА: Чудово. Ви знову об'єднались.
ТІТКА: Він знає?
ДІВЧИНА: Хто?
ТІТКА: Батько дитини знає, що він буде батьком твоєї дитини?
ДІВЧИНА: Так.
МАТИ: І що?
ДІВЧИНА: В якому сенсі?
ТІТКА: Як він відреагував?
ДІВЧИНА: Ми посварились.
ТІТКА: Чудово. Але що він сказав?
ДІВЧИНА: Що необхідно вирішувати цю проблему.
МАТИ: А ти?
ДІВЧИНА: Я розрюмсалась.
ТІТКА: А він?

ДІВЧИНА: Сказав, що я повинна сама обирати.

МАТИ: І ти обрала не порадившись зі мною?

ДІВЧИНА: Так.

МАТИ: Як ти сміла?

ТІТКА: Валя, твої поради не завжди приводять до чогось доброго. Повір мені.

МАТИ: Ти знову за старе. Як ти можеш порівнювати себе і мою доньку. Вона ще дитина, а ти мала можливість сама приймати рішення.

ТІТКА: Піду, подивлюсь, як там мати.

Тітка виходить.

Сцена 15.

ДІВЧИНА: Про які поради весь час торочить тітка.

МАТИ: Не твоя справа. Це минулі наші помилки. Це її минулі помилки. Давлять старі гріхи, ось і зривається на усіх. Жити з чоловіками не може. А потім сюди повертається, щоб мститись.

ДІВЧИНА: За що?

МАТИ: Не змінюй тему. Зараз усе тебе стосується. Кажеш, він знає.

ДІВЧИНА: Так.

МАТИ: Скажеш мені, хто це?

ДІВЧИНА: Ні.

МАТИ: Я все одно дізнаюся правду.

ДІВЧИНА: Не скажу, ми розійшлись. Тепер це вже не має значення.

МАТИ: Як не має?

ДІВЧИНА: Вже неважливо.

МАТИ (з жахом): Ти вже зробила? Кажі.

ДІВЧИНА: Ні, але я твердо вирішила.

МАТИ: Я не дозволю.

ДІВЧИНА: Що не дозволиш? Сама ж казала - ганьба.

МАТИ: Ну, це якщо не одружиться.

ДІВЧИНА: Одружиться?

МАТИ: Так. Скільки йому років?

ДІВЧИНА: Сімнадцять.

МАТИ: Чудово. Гарний вік. Спочатку поживете в нас. З дитиною треба допомогти. А потім...

ДІВЧИНА: Мамо, ти мариш.

МАТИ: Як ти зі мною розмовляєш?

ДІВЧИНА: Кирило навіть і не збирається зараз одружуватись.

МАТИ: Зрозуміло, майбутнього зятя звати Кирило. А так не хотіла казати.

ДІВЧИНА: Якого зятя? Ти що, не чуєш, не буде ні дитини, ні шлюбу. Ні мені, ні йому це не потрібно.

МАТИ: Це ти зараз так кажеш, потім пошкодуєш.

ДІВЧИНА: Я ні про що жалкувати не буду. Проживу, усе буде нормально.

МАТИ: Якщо він вагається, ми батька долучимо.

ДІВЧИНА: Якого батька?

МАТИ: Твого. Повинен же він якось приймати участь у житті доньки.

ДІВЧИНА: Ти мене не чуєш. Я не буду жити так, як ти хочеш.

МАТИ: Будеш!

Сцена 16.

Заходить Тітка.

ТІТКА: Чого знов кричите?

МАТИ: Як мама?

ТІТКА: Може бути. Випровадила мене сюди, вас розійняти.

МАТИ: Я просто спілкуюсь з донькою.

ТІТКА: Так, навіть стіни у домі дрижать. До чого домовились?

ДІВЧИНА: Не слухай її. Я все вирішила, а вона не хоче цього прийняти.

МАТИ: Ти дурна, а я знаю, як краще.

ТІТКА: Мені поясніть.

МАТИ: Гануся вийде заміж за Кирила. Поки дитина буде маленькою, будуть тут жити.

ТІТКА: Виходить, батько - Кирило.

ДІВЧИНА: Так.

ТІТКА: І ти збираєшся заміж. Змінила думку і дитину залишаєш.

ДІВЧИНА: Я заміж не збираюсь. Дитини не буде, це все мамини фантазії.

МАТИ: Це не фантазії. Так годиться.

ТІТКА: В тебе усе, що по-твоєму, правильно.

Сцена 17.

Після напруженої паузи починає говорити Тітка.

ТІТКА: Гануся, в мене до тебе запитання: перед яким вибором ти стояла. МАТИ: Тая, ти про що?

ТІТКА: Те, що ти говорила, одна проблема. І ти знаєш як вийти з цієї ситуації. Що тобі потрібна не поміч, а підтримка. І ти все вирішила. Про що йшлося?

МАТИ: Це не має значення.

ДІВЧИНА: Так. Це не важливо.

ТІТКА: Все ж.

ДІВЧИНА: Ми просто з Кирилом посварились і він сказав...

ТІТКА: Чи я чи дитина?

ДІВЧИНА: Звідки ти це знаєш?

МАТИ: Твоя тітка спеціаліст по слизьким ситуаціям.

ТІТКА: І ти обрала його?

ДІВЧИНА: Так.

ТІТКА: І що він тобі пообіцяв?

ДІВЧИНА: Ми будемо разом.

ТІТКА: Наївно та безглуздо. Він збрехав.

ДІВЧИНА: Ти його зовсім не знаєш.

ТІТКА: Він збрехав в обидвох випадках. Якщо ти залишиш дитину - він нікуди не подінеться, йому доведеться її визнати.

МАТИ: Так, ми підключимо тата. І зараз є спеціальні аналізи. Він не ухилиться від відповідальності.

ТІТКА: І він збрехав вдруге, коли сказав, що залишиться з тобою, якщо ти вирішиш питання з дитиною.

ДІВЧИНА: Він не такий.

ТІТКА: В будь-якому разі, потім він змінить своє рішення.

ДІВЧИНА: Навіщо ти мене налаштуєш проти нього.

МАТИ: Це твоя тітка знає з особистого досвіду. Для початку

спробуємо одружити його по-доброму.
ДІВЧИНА: Ви хочете, щоб ця дитина була?

Сцена 18.

Входить Бабця.

БАБЦЯ: Ти повинна залишити цю дитину.

МАТИ: Мамо, вам вже краще?

БАБЦЯ: Не настільки. Але я вже можу брати участь у розмові.

ДІВЧИНА: Мені залишити цю дитину?

МАТИ: Так, звичайно. Кирило одружиться і у вас буде дитина.

ТІТКА: А якщо не одружиться?

МАТИ: Що ти таке кажеш, у нього немає іншого виходу.

ТІТКА: А якщо не одружиться? Що робити з дитиною?

ДІВЧИНА: Так, мамо. Що ж мені тоді робити? Я ж паскуда, яка тебе зганьбила...

МАТИ: Заговкни. (після паузи) Все одно ти народиш дитину. Я тобі допоможу.

БАБЦЯ: Ми тобі допоможемо. Якщо він не вартий тебе.

ДІВЧИНА: І я буду самотня з маленькою дитиною.

МАТИ: Нічого страшного, в тебе є родина. Ми тебе в біді не залишимо.

ДІВЧИНА: Я не хочу бути матір'ю-одиначкою.

МАТИ: Але лікар сказала, це може погано позначитись на твоєму здоров'ї.

ДІВЧИНА: Я не хочу так... Чому мене ніхто не слухає?

Вибігає в сльозах.

Сцена 19.

Мати намагається побігти за Дівчиною, Бабця її зупиняє.

БАБЦЯ: Нехай поплаче. Поміркує. Вона сама зрозуміє, що правда на нашому боці.

МАТИ: Ти так вважаєш?

БАБЦЯ: Так. Вона просто повинна смиритись з думкою про дитину, про відповідальність. З тим, що в неї немає іншого виходу.

ТІТКА: Аборт. Завжди вихід.

МАТИ: Що ти таке кажеш?

ТІТКА: Правду.

МАТИ: Ти ж знаєш, що лікар сказав. А в тебе немає совісті.

ТІТКА: В мене немає совісті? Я дослівно повторила пораду моєї матері, яку вона мені дала п'ятнадцять років тому.

МАТИ: Що ти себе порівнюєш? З ким ти себе порівнюєш?

ТІТКА: Раніше ви розмірковували інакше.

БАБЦЯ: Ти про що?

ТІТКА: Він не вартий тебе. Дитину можеш залишити, ми тобі допоможемо. Все інакше тепер.

МАТИ: Ти про що?

ТІТКА: Не вдавай, що нічого не пам'ятаєш.

МАТИ: Ти? Але це ж було твоє рішення.

ТІТКА: Невже?!

БАБЦЯ: Краще не чіпати минуле. Ми не повертались до цієї теми стільки років.

ТІТКА: Це ви не повертались, тепер у вас знову з'явився привід

порадити вихід в такій ситуації.

МАТИ: Це було твоє рішення.

ТІТКА: Так. Його підтримали найближчі мені люди. А тепер - ми не повертались до цієї теми стільки років. Я прокидаюся і засинаю з цією темою кожен день. Тільки вас ця відповідальність не бентежить.

БАБЦЯ: Чого ти хочеш?

ТІТКА: Порядності, справедливості!

МАТИ: Ти хочеш зламати життя моєї доньці, помститись за те, що в тебе не склалось.

ТІТКА: Звичайно, твоя донька, твоя онука! Раніше все було інакше.

БАБЦЯ: В тебе була зовсім інша ситуація.

ТІТКА: В чому?

МАТИ: У всьому.

ТІТКА: І що ж раніше було інакше.

Затемнення.

Завіса.

Дія 2.

Сцена 1.

Та сама вітальня, що і в першій дії. Іншого кольору фіранки та скатертина. Дія відбувається на п'ятнадцять років раніше. Актриси ті ж самі, але поводять себе як більш молоді.

Входить Тітка, вона в чудовому настрої. За нею входить Мати, вона втомилась.

ТІТКА: Чого така сумна?

МАТИ: А ти тільки прийшла?

ТІТКА: Так, що сталося?

МАТИ: Ганнусі лікаря викликала.

ТІТКА: Щось серйозне?

МАТИ: Ні. Зубки ріжуться.

ТІТКА: Росте.

МАТИ: Тая, я зовсім не сплю, посидь з нею, я хоч подрімаю.

ТІТКА: Звичайно.

МАТИ: Тільки клопоти від дітей.

ТІТКА: А радість?

МАТИ: Клопоти.

ТІТКА: Дзвонив.

МАТИ: Вже три дні - ні.

ТІТКА: Ну скільки ти себе будеш мучити?

МАТИ: Він теж втомився, не виспаний.

ТІТКА: Не захищай його.

МАТИ: Посидь з дитиною та не вичитуй мені.

ТІТКА: Як скажеш.

Мати виходить.

Сцена 2.

Входить Бабця.

БАБЦЯ: Валя легла перепочити?
ТІТКА: Так, мамо, тільки що. Я зараз посиджу з Ганнусею.
БАБЦЯ: Не треба, я заглядала, вона спить.
ТІТКА: В неї ріжуться зубки?
БАБЦЯ: Так.
ТІТКА: Звикла до ролі бабусі?
БАБЦЯ: Одразу. Мене непокоять стосунки Валі з чоловіком.
ТІТКА: Вона сказала, що він три дні не дзвонив.
БАБЦЯ: Не розумію, як можна так себе поводити, якщо є дружина, дитина.
ТІТКА: Валя сказала: йому тяжко, він погано спить.
БАБЦЯ: А хто сказав, що з маленькою дитиною легко. Але це його дитина і він не повинен від неї втомлюватись.
ТІТКА: Мені здається, Валя йому потурає.
БАБЦЯ: Що ти цим хочеш сказати?
ТІТКА: Вона завжди притакує усім його скаргам. Пропонує відпочити, а не змиритись з тим, що відбувається.
БАБЦЯ: Ти хочеш сказати, що ідея з відпочинком від дитини це Валіна пропозиція. Це безглуздо.
ТІТКА: Ні. Але Валя не заперечувала.
БАБЦЯ: Звідки в тебе такі думки.
ТІТКА: Минулого разу, коли його не було декілька днів, я бачила його на вулиці.
БАБЦЯ: З ким?
ТІТКА: З Валею.
БАБЦЯ: І що з того?
ТІТКА: Додому він не заходив. Вони просто гуляли, як на побаченні.
БАБЦЯ: Вона що - відгороджує його від доньки.
ТІТКА: Думаю від проблем та турбот.
БАБЦЯ: Якщо все це так, нічого путнього від цього шлюбу не варто чекати. А як в тебе з Русланом?
ТІТКА: Все гаразд.
БАБЦЯ: Давно він не заходив.
ТІТКА: Головне, що я з ним бачусь частенько.
БАБЦЯ: Добре, добре, головне не впусти його. Він показний наречений.
ТІТКА: Мамо.
БАБЦЯ: Я кажу те, що знаю.
Затемнення.

Сцена 3.

Мати сидить засмучена, Бабця її заспокоює. Заходить Тітка у чудовому настрої, не одразу розуміє, що відбувається.

ТІТКА: Чому так тихо в нас?
БАБЦЯ: Чого ти радієш?
ТІТКА: Є чому. А що - я не маю права? Що знову трапилось?
МАТИ: Він забрав речі і пішов.
ТІТКА: Знову? Нічого страшного. Скоро повернеться. Ганнуса вже зовсім підросла, ми вже усі ночі спимо.
МАТИ: Він каже, що такі умови заважають йому працювати.
ТІТКА: Йому все завжди погано.
МАТИ: І ви обидві в нашому житті!

БАБЦЯ: Валя, ми ж за дитиною доглядаємо.
МАТИ: Важко нам усім разом жити.
ТІТКА: Зніми квартиру, живіть окремо.
МАТИ: А може, це ти знімеш квартиру. Чи переїдеш до Руслана? Час вам вже і побратисьь.
БАБЦЯ: А мені куди?
МАТИ: З нами поживеш, пока Ганя маленька.
БАБЦЯ: А потім?
ТІТКА: Валя, як тобі не соромно.
МАТИ: Мені? Це тобі повинно бути соромно. Через тебе у мене подружнє життя руйнується.
ТІТКА: Вирішуй свої проблеми самостійно, не за мій рахунок. Я пішла, ночувати сьогодні не прийду, не чекайте.
Тітка виходить.

Сцена 4.

БАБЦЯ: Валя, навіщо ти так.
МАТИ: Нехай знає. Їй же легше поїхати. Куди я піду на квартиру з маленькою дитиною.
БАБЦЯ: Ти думаєш, Євгена цим повернеш?
МАТИ: Не знаю, але вона мені заважати не буде.
БАБЦЯ: Скільки можна, ви весь час сваритесь. То за ляльку, то за сукню, тепер кому де жити.
МАТИ: Я можу ставити умови, в мене маленька дитина. І мені треба родину рятувати.
БАБЦЯ: Заспокойся. Рятуй родину, але чи не занадто часто він йде.
МАТИ: І ти з нею змовилась! Ви хочете, щоб у мене все було погано. Не вийде.
Мати йде.

Сцена 5.

БАБЦЯ: Що я не догледіла? Ні в чому не миряться. Одна каже біле, іншій потрібно чорне. Тяжко Євгену з нами. Може, дійсно, поговорити з Русланом. Чого вони тягнуть? Одружились би, жили б у нього. Валя би заспокоїлась, а я онуків би доглядала, то тут, то там.
Затемнення.

Сцена 6.

Тітка поправляє зачіску.
ТІТКА: Як йому сказати? Сама не знаю. Тільки сьогодні дізналась. Зрадіє? Треба спитати Валю як Євген зреагував. Що йому казати? Хоча з Валі зараз погана порадиця, лиха на весь світ. Вчора знову пішов. Ні, в мене такого не буде. Руслан не такий, він нерішуче не буде приходити, йти. Зрадіє, напевно. І так вже збирались одружуватись. А тут така нагода. Так, так і скажу, просто. В нас буде дитина. Легко, з порога, без зайвих слів.

Сцена 7.

Входить Мати.

МАТИ: Куди так причепурилась? До Руслана?
ТІТКА: До кого ж ще?
МАТИ: Радій, бігай, потім ще наплачешся, як я.
ТІТКА: У мене все буде по-іншому.
МАТИ: Ні в кого нічого інакше не буде. Вовчицею витимеш, сльозами вмиватимешся.
ТІТКА: Замовкни! Не псуй мені настрої.
МАТИ: А що за привід радіти в тебе з"явився?
ТІТКА: Не скажу, тепер тобі нічого не скажу. Ти лиха.
МАТИ: Добра знайшлась. Радієш. Я теж багато чому раділа. Тепер над Ганнусею плачу.
ТІТКА (затуляє вуха руками): Я тебе не слухаю, не слухаю. У мене все буде добре.
МАТИ: Радій, веселись, все одно своє виплачеш. Затемнення.

Сцена 8.

Тітка ходить по сцені, не знаходить собі місця.

ТІТКА: Ні, цього бути не може. Це просто помилка. Як в обличчі змінився. Злякався, здивувався. Зараз це невчасно... Звідки я знаю, коли вчасно, коли ні. Перспективи. А дитина? Доведеться багато їздити, зараз не до цього. Куди їздити? Чому мені не казав. Підвищення, можливості. Можна подумати, це тільки мене стосується. Приймай рішення сама, що я про це думаю - знаєш. А мені що думати? А мої почуття, плани. Що з цим робити? Як учинити? Як я взагалі можу тут щось обирати. Це не нормально. Його як підмінили, я його ніколи таким не бачила.

Сцена 9.

Входить Бабця.

БАБЦЯ: Тая, ти вже вдома.
ТІТКА: Так.
БАБЦЯ: Від Валі чоловік пішов.
ТІТКА: Коли це вже закінчиться. Приходить, йде. Сил немає.
БАБЦЯ: Зовсім пішов. Документи на розлучення подав.
ТІТКА: Не може бути.
БАБЦЯ: Може.
ТІТКА: Але чому?
БАБЦЯ: Каже, дитиною мені світ зав"язала. В мене були перспективи, підвищення. Тоді не погодився, тепер не пропонують.
ТІТКА: Як він може так казати?
БАБЦЯ: Валя мені казала, що Євген просив з дитиною зачекати, відкласти. Там і можливості краще будуть. А Валя зноровилась, дитина нікому не заважає. Він пропонував пожити один для одного.
ТІТКА: Так легше буде їздити з місця на місце.
БАБЦЯ: Точно. Бачиш, Валя тобі також це казала.
ТІТКА: Це не Валя. І що тепер?
БАБЦЯ: Нічого. Валя сказала, що розлучиться і ні копійки від нього не візьме на Ганнусю.

ТІТКА: Але ж вона його так любила?
БАБЦЯ: Тепер вона його ненавидить.
ТІТКА: А що могло бути інакше?
БАБЦЯ: Не знаю, якби вона не наполягала на дитині. Тільки зараз ворожити вже пізно. Все скінчено.

Сцена 10.

Входить Мати.

МАТИ: Мене обговорюєте.
ТІТКА: Валя, мені шкода.
БАБЦЯ: Валю, може все ще налагодиться.
МАТИ: Що? Все скінчено.
ТІТКА: Можливо, ще помириться.
МАТИ: Не знаю, після того, що він мені сказав.
ТІТКА: А Ганнуса?
МАТИ: Я їй нічого не пояснювала. Я плачу, вона плаче. А йому байдуже.
БАБЦЯ: Ганя ще плаче?
МАТИ: Так, заспокоїти не можу.
БАБЦЯ: Піду я спробую.
МАТИ: Нічого не вийде.
Бабця йде.

Сцена 11.

МАТИ: Тая, чому ти не радієш?
ТІТКА: Чому?
МАТИ: Я розлучаюсь з чоловіком. Тобі нікуди не треба їхати, шукати місце, де жити. Все залишається як було.
ТІТКА: Чому ти вважаєш, що твої неприємності повинні мене тішити?
МАТИ: Твої негаразди завжди мене підбадьорювали.
ТІТКА: Чудово, тоді в тебе швидко поліпшиться настрій.
МАТИ: В тебе проблеми? Ти нарешті припустилась помилки?
ТІТКА: Так. Вирішила поділитись з тобою.
МАТИ: Навіщо зі мною радитись? Чоловік обвинувачує мене в тому, що я занастила його кар"єру. Не хотіла їздити з маленькою дитиною. А куди я могла дитину подіти?
ТІТКА: Мамі залишити.
МАТИ: Ти знущаєшся? Ти би заперечувала.
ТІТКА: Звідки ти знаєш, ти ж мене ніколи не питала.
МАТИ: А кому потрібні чужі проблеми?
ТІТКА: А Євген тебе просив зачекати з дитиною?
МАТИ: Мати розповіла. Так, просив.
ТІТКА: А ти?
МАТИ: Я була впевнена, що дам собі раду. Він сказав, що спочатку треба пожити для себе, зробити кар"єру.
ТІТКА: І ти?
МАТИ: Тепер я розлучаюсь, в мене дитина ще навіть в дитсадок не ходить. І декілька років скандалів позаду.
ТІТКА: А якби ти знала, що так буде, як би ти вчинила?
МАТИ: В мене немає машини часу. В тебе також.

ТІТКА: Щоб ти зробила інакше?

МАТИ: Дурне запитання.

ТІТКА: Я знаю, що ти про це думала. Що?

МАТИ: Я скажу зараз жахливу річ. Ні, я би цього не зробила зараз, я дуже люблю Ганусю.

ТІТКА: Що?

МАТИ: Зачекала б з дитиною. Поїздили б пару років для його кар"ери, а потім в спокійних умовах...

ТІТКА: Ти порівнюєш дитину і чоловіка?

МАТИ: Ні. Так. Я порівнюю спокій і глухий кут. Я не знаю, що я зможу їй дати. Я буду матір"ю-одиначкою. Мені буде дуже скрутно. І тільки тому, що я, як мені здалося, створила родину.

ТІТКА: Я тобі не вірю.

МАТИ: Я теж собі не вірю, але так склалась обставини, що тепер це виглядає правильним рішенням.

ТІТКА: Повинен бути інший шлях.

МАТИ: Я вже все зробила як годиться, подивись на мене зараз.

Сцена 12.

Входить Бабця.

БАБЦЯ: Ганнуса заснула.

МАТИ: Ти її заспокоїла?

БАБЦЯ: Як могла.

МАТИ: Вона щось казала?

БАБЦЯ: Валя, не треба.

ТІТКА: Що?

БАБЦЯ: Ганя сказала, що не хоче бачити тата.

МАТИ: Чому?

БАБЦЯ: Він злий і кричить.

МАТИ: Так краще.

БАБЦЯ: Що краще? Чому?

МАТИ: Мені не доведеться їй все пояснювати. І відмовляти від зустрічей з батьком.

БАБЦЯ: Так не можна.

МАТИ: Чому йому так можна поводитись зі мною, а мені ні.

ТІТКА: Мені необхідно з вами поговорити!

МАТИ: Знову ти. Тільки про себе й думаєш.

ТІТКА: Валя, я тобі співчуваю, але нам дійсно необхідно поговорити.

БАБЦЯ: Тая, це важливо?

ТІТКА: Так.

Сцена 13.

БАБЦЯ: Що сталося?

ТІТКА: В мене буде дитина.

БАБЦЯ: Ти впевнена?

ТІТКА: Лікар підтвердив.

МАТИ: Це цікаво, в тебе все гаразд. І ти ще шукаєш увагу до себе? (Мати хоче піти).

ТІТКА: Валя не усе так добре.

МАТИ: Невже? (залишається).

БАБЦЯ: Здоров"я?

ТІТКА: Ні. Руслан сказав, що зараз це невчасно.
МАТИ: Діти їм завжди невчасно. Він такий же, як і мій колишній.
ТІТКА: Ні, не такий.
БАБЦЯ: Ти його захищаєш? Але він не хоче дитину.
ТІТКА: Я його не захищаю. Просто Євген, пробач Валя, завжди поводив себе як тварюка. А Руслан...(вона не договорює, ллютьсся сльози).
МАТИ: А твій Руслан показав свою суть тільки зараз.
БАБЦЯ: Припиніть, не сваріться. В чому проблема?
ТІТКА (говорить, але схлипує): Він не хоче дитину, зараз не хоче. Пропонує це відкласти на потім, коли на ноги встанемо...
БАБЦЯ: Він тебе кидає?
ТІТКА: Ні, якщо я зачекаю з дитиною.
БАБЦЯ: А якщо залишиш?
ТІТКА: Він сказав, що в нього не буде часу приділяти дитині увагу.
БАБЦЯ: І що ти хочеш?
ТІТКА: Я не знаю. Що мені робити?

Сцена 14.

Після паузи.

БАБЦЯ: Вирішувати повинна ти.
ТІТКА: Я вагітна, а він наполягає на аборті. Тоді він залишиться зі мною.
БАБЦЯ: Не плюндруй своє життя. Зроби так, як він хоче. Він кине і куди ти з цією дитиною подінешся.
ТІТКА: А ви?
МАТИ: Ми тобі чоловіка не замінимо. Він же сам сказав, що одружиться.
ТІТКА: Сказав.
МАТИ: Тоді чого розмірковувати.
ТІТКА: Але в мене немає виходу.
БАБЦЯ: Аборт. Завжди вихід.
ТІТКА: Що ти мені пропонуєш?
МАТИ: Правильно. Невже ти хочеш бути матір"ю-одиначкою, як я.
ТІТКА: Але ж Євген одружився.
БАБЦЯ: Руслан теж одружиться, але потім піде.
ТІТКА: Якщо він все одно піде, який сенс позбавлятися дитини.
БАБЦЯ: Щоб життя собі не занпащувати. Піде Руслан, знайдеш іншого. Кому потрібна Валя з дитиною.
МАТИ: Правильно, такий тягар не потрібен. Що ми будемо жити з маленькими дітьми і самотні? Невже ти хочеш жити так, як я?
ТІТКА: Ні. Так як ти, я жити не хочу.
БАБЦЯ: Виходить, ти вже обрала. Але запам"ятай - це твоє рішення. Самостійне та вірне.
Затемнення.

Сцена 15.

Тітка та Мати приходять. Тітка у пригніченому стані.

МАТИ: Ой, як рано. Швидко вони все роблять.
ТІТКА: Так, швидко.

МАТИ: Ось і добре. А я на цілий день відпросилась. Ще попраги встигну. Тобі що-небудь принести?

ТІТКА: Ні, дякую.

МАТИ: Ти лягай. Лікар сказав може бути слабкість, запаморочення голови.

ТІТКА: Мені щось порожньо в душі.

МАТИ: Це пройде. Як він відреагував?

ТІТКА: Спокійно, нормально. Сказав, що тепер будемо будувати плани.

МАТИ: А навіщо ти йому тоді все це розповіла?

ТІТКА: Не знаю.

МАТИ: Знаєш, знаєш. В тебе ще тиждень був. Гадала, покутуватиме, кинеться до ніг. А ти йому через сльози радості скажеш, що не наважилась.

ТІТКА: Валя, не треба.

МАТИ: Я не зі зла. Я просто розумію, що ти відчуваєш. Ти все вірно зробила.

ТІТКА: Нагадуй мені про це частіше. А то я завагалась у своєму виборі.

МАТИ: Це минеться, швидко минеться.

Затемнення.

Сцена 16.

Бабця з Мамою в вітальні. Входить Тітка.

ТІТКА: Він пішов.

БАБЦЯ: Хто, куди?

ТІТКА: Руслан мене кинув.

МАТИ: Чому?

ТІТКА: Він одружується з іншою.

БАБЦЯ: Такого чоловіка впустила.

МАТИ: А що сталось?

ТІТКА: Інша вагітна.

МАТИ: Але ти теж була?

ТІТКА: Він сказав, що вона не вб"є його дитину, а я змогла.

БАБЦЯ: Але ж ми тобі казали.

ТІТКА: Я зробила так, як ви сказали.

МАТИ: Треба свою голову мати на плечах.

ТІТКА: Досить, я більше ніколи ні про що не питаю у вас поради.

БАБЦЯ: Не звинувачуй усіх навкруги, ти сама відповідальна за свої вчинки.

Затемнення.

Сцена 17.

Тітка одна на сцені, потім приходять Бабця та Мати.

БАБЦЯ: Я ж тебе просила Ганнусю забрати після школи.

ТІТКА: Мене це не стосується.

БАБЦЯ: Якою нечулою ти стала. Не можна думати тільки про себе.

ТІТКА: Я про себе не думаю. Я про вас не думаю.

БАБЦЯ: Чим ми тобі не догодили?

ТІТКА: Усім.

Входить Мати.

МАТИ: Знов Ганнусю не забрали вчасно, що таке?

БАБЦЯ: Тая не прийшла.

МАТИ: Знову. Це вже виходить за усі межі. Наступного разу...

ТІТКА: Наступного разу не буде.

МАТИ: В якому сенсі?

ТІТКА: Я не забрала твою доньку, бо була зайнята.

БАБЦЯ: Чим це?

ТІТКА: Збирала свої речі.

МАТИ: Куди посунути вирішила?

ТІТКА: Буду жити в чоловіка.

БАБЦЯ: Чоловіка, якого чоловіка?

ТІТКА: Законного. Паспорт показати?

БАБЦЯ: І давно ти заміжня?

ТІТКА: Це не важливо. Я йду. І дівчинку після школи забирати не зможу, в мене інші клопоти.

МАТИ: А хто він? Руслан?

ТІТКА: Хто такий Руслан? А хто мій чоловік - вас не стосується. Ви його не знаєте, він вас не знає, можливо тепер мирно житимемо. Я йду.

БАБЦЯ: Так не можна.

МАТИ: Нехай йде. Вона завжди думала тільки про себе.

Завіса.

Дія 3.

Сцена 1.

Сцена оформлена так само, як і в першій дії.

На сцені сидять засмучені Мати, Тітка, Бабця.

ТІТКА: Виходить, раніше все було інакше? Чи ви почали по-іншому сприймати дійсність.

МАТИ: Ти не можеш порівнювати себе і мою доньку. Ти була дорослою.

ТІТКА: А вона молода. Куди вона подінеться самотня з дитиною?

БАБЦЯ: Ми їй допоможемо.

ТІТКА: Виходить, і чоловіка замініте.

МАТИ: Якби можна було, якби не здоров"я. Хоча, можна порозмовляти з іншим лікарем...

БАБЦЯ: Валя, оговтайся, ти про що?

МАТИ: Вона така молода, навіщо їй життя ламати. Кому вона буде потрібна з дитиною?

ТІТКА: Ти і їй життя хочеш поламати, як мені.

МАТИ: Життя поламати? Ти вільна, як птах. Два рази були заміжня.

ТІТКА: Але зараз я самотня і розлучена.

МАТИ: Пересидиш, перезимуєш, знайдеш іншого хлопа. Тісно тобі тут, невимовно.

БАБЦЯ: І що доброго в такому житті?

ТІТКА: Нічого.

МАТИ: Помиляєшся, ти виривалася, в тебе були варіанти. А я усе життя тут, сама. Тепер ще й донька онука організувала. Кому я потрібна?

БАБЦЯ: Валя, припини.

МАТИ: Я для себе хочу пожити, для себе. Як вона усе життя жила.

ТІТКА: Немає чому заздрити. В тебе є донька.

МАТИ: Донька. Всі мені цим тицяють. Заміж я хотіла, заміж! Піти, поїхати.

БАБЦЯ: Валя, але ж ти повинна зараз допомогти своїй доньці. І ми їй допоможемо.

ТІТКА: Допоможе, вона не кине. Це від безвиході.

МАТИ: І ти мене зрозуміти можеш?

ТІТКА: Я тебе завжди намагалась зрозуміти.

МАТИ: А я ні.

БАБЦЯ: Давайте усі разом станемо на боротьбу з новою бідю.

ТІТКА: Дитина це щастя.

БАБЦЯ: Діти це велика праця. Я це знаю. А дивлячись на вас, це Сизіфова праця.

Сцена 2.

Входить Дівчина.

ДІВЧИНА: Чому ви всі такі засмучені? Це через мене?

ТІТКА: Ганя, заспокійся, в нашій родині завжди було достатньо приводів, щоб засмутитись.

ДІВЧИНА: Я дзвонила Кирилу, телефон не відповідає.

МАТИ: Він просто не відповідає.

ДІВЧИНА: Він мене уникає.

БАБЦЯ: Я впевнена, він зараз також дуже багато міркує.

ДІВЧИНА: Йому що з того?

ТІТКА: Це зміни і в його житті, йому треба їх прийняти.

ДІВЧИНА: А якщо не прийме?

МАТИ: Куди він дінеться.

ДІВЧИНА: Силою я не хочу.

БАБЦЯ: Мама мала на увазі, що він все одно прийме правильне рішення.

ДІВЧИНА: Мамо, а ти вже подзвонила моєму батькові?

МАТИ: Так.

ДІВЧИНА: Як він відреагував?

МАТИ: Він дуже здивувався. Але свою думку він висловить тобі особисто.

ДІВЧИНА: Коли?

МАТИ: Він обіцяв сьогодні, як зможе, зайти.

БАБЦЯ: Сьогодні прийде Євген?

МАТИ: Так.

ТІТКА: І ти йому дозволиш переступити поріг цього дому?

МАТИ: Це особлива справа, до наших непорозумінь жодного стосунку не має.

БАБЦЯ: Як скажеш.

Сцена 3.

На початку сцени Тітка йде, в кінці повертається.

ТІТКА: Мені треба лягти, голова болить.

БАБЦЯ: Дати тобі моїх ліків?

ТІТКА: Мамо, не треба. В мене все є.

Тітка виходить.

ДІВЧИНА: Чому вона так хворобливо реагує на усе, що зараз зі мною відбувається?

БАБЦЯ: Звідки такі думки?

ДІВЧИНА: Я же бачу, я не маленька.

МАТИ: У тому, що ти не маленька, ми вже переконались.

ДІВЧИНА: Що з тіткою?

МАТИ: Нічого. Вона, як усі ми, турбується за тебе.

ДІВЧИНА: А що може зі мною статися?

МАТИ: Ми сподіваємось на краще, але якщо Кирило не визнає... В сенсі визнає, але не одружиться. Тобі буде важко.

ДІВЧИНА: Що важко?

МАТИ: Ти така молода. А в тебе вже буде дитина і життя піде інакше. У тебе будуть інші клопоти.

ДІВЧИНА: А що мені робити? Лікар сказала....

МАТИ: Лікарі завжди страхуються.

БАБЦЯ: Ти дуже молода. І це величезний ризик для тебе.

ДІВЧИНА: Що аборт чи пологи?

МАТИ: І те, і інше. Якщо щось піде не так.

ДІВЧИНА: Мамо, не залякуй мене. Тобі лікар ще щось сказала?

МАТИ: Ні, дитинко, ні Гануся. Я просто хвилююсь за тебе.

ДІВЧИНА: А що з абортom легше?

БАБЦЯ: Ти ж вже прийняла рішення залишити дитину.

ДІВЧИНА: Так, але я можу спитати.

МАТИ: Не легше, але ніяких ускладнень з дитиною. І потім, коли організм зміцніє...

ДІВЧИНА: Ти вважаєш, що зараз краще позбутись дитини?

МАТИ: Чому позбутись? Відкласти.

ДІВЧИНА: І тоді нічого страшного не станеться. І я спокійно закінчу школу і зможу жити, як захочу.

МАТИ: Загалом так.

ДІВЧИНА: І ти наполягаєш?

МАТИ: Я не наполягаю, тобі приймати рішення.

Увірвалась Тітка.

ТІТКА: Валя, припини. Куди ти її посилаєш?

МАТИ (перелякано): Я нічого не роблю, вона сама приймає рішення.

ТІТКА: Я тобі не дозволю зробити це і вдруге.

БАБЦЯ: Тая має рацію, ризик великий.

МАТИ: Це трапляється не з усіма.

ТІТКА: А якщо це станеться і з твоєю донькою?

МАТИ: Вона сама приймає рішення.

ТІТКА: Валя ти на неї тиснеш!

МАТИ: Я просто відкриваю їй очі на правду.

ДІВЧИНА: Це через мене?

ТІТКА: Тебе це не стосується.

ДІВЧИНА: Якщо ви вважаєте, що, так буде краще...Я можу піти на аборт. Дитина. Будуть ще.

МАТИ (жваво): Це твоє рішення, ти вже доросла.

ТІТКА: Валя, припини.

МАТИ: Що сталося?

БАБЦЯ: Валентина, зупинись.

ТІТКА: І не намагайся зробити щось з собою, чи зі своєю дитиною. В

нашій родині достатньо нещасних та самотніх. Правда, мамо?

Правда, сестричко?

ДІВЧИНА: Що ти маєш на увазі?

ТІТКА: Якщо не хочеш жити так, як я - обирай дитину.

Лунає дзвоник у двері.

Сцена 4.

МАТИ: Це, напевно, Євген.

БАБЦЯ: Піди, відчини.

ДІВЧИНА: Я краще піду.

ТІТКА: Це твій батько, він нічого тобі не зробить.

БАБЦЯ: І ми поряд.

МАТИ: Тоді я відчиняю.

Мати виходить.

Сцена 5.

ДІВЧИНА: Мені лячно.

БАБЦЯ: Тобі повинно бути соромно.

ТІТКА: Мамо, досить.

ДІВЧИНА: Так, я винна. Але це просто так сталося.

БАБЦЯ: Думала б про інше, нічого б не сталося.

ТІТКА: Мамо, досить. Їй ще треба зустрітись з батьком якого вона не бачила декілька років.

ДІВЧИНА: Місяців.

БАБЦЯ: Що місяців?

ДІВЧИНА: Ми часом бачимось.

ТІТКА: Ти тільки зараз не думай матері про це сказати, від тебе й тріски не залишиться.

ДІВЧИНА: Вони занадто довго в коридорі.

БАБЦЯ: Обговорюють стратегію.

Сцена 6.

Входить Мати, за нею РУСЛАН.

МАТИ: Тая, це до тебе.

ТІТКА: Хто?

РУСЛАН: Це я. Доброго вечора усім.

Сцена 7.

Німа.

Дівчина дивиться спантеличено на присутніх. Бабця смикає скатертину в пошуках ліків. Мати стоїть за Русланом, перелякана.

Тітка остовпіла. Руслан стоїть нерішучий.

Сцена 8.

Тітка підходить до Руслана, якби для того, щоб впевнитись.

ТІТКА: Ти?

РУСЛАН: Тішусь вас всіх побачити здоровими.

Всі оживають і починають діяти.

БАБЦЯ: Дякуємо. Давно тебе не було.

РУСЛАН: Занадто довго. Можу я поговорити з Таєю.

ДІВЧИНА: Що відбувається? Хто це?

ТІТКА: Нічого не відбувається. Це мої старі гріхи. Я тебе слухаю.

БАБЦЯ: Ганнуся, пішли до тебе в кімнату. Валя, зі мною.

Бабця, Дівчина, Мати йдуть.

Сцена 9.

ТІТКА: Чого тобі треба?

РУСЛАН: Навіть не знаю.

ТІТКА: Навіщо прийшов?

РУСЛАН: Поговорити.

ТІТКА: Прийти через п"ятнадцять років і просто порозмовляти.

Якби цього життя не було зовсім?

РУСЛАН: Ні, я бачу - все змінилось.

ТІТКА: Я змарніла?

РУСЛАН: Зовсім ні. Скатертина іншого кольору в вітальні.

ТІТКА: Чого ти хочеш?

РУСЛАН: Я невчасно?

ТІТКА: Зараз я повинна бути тактовною і казати як все чудово?

РУСЛАН: Мені не потрібна твоя брехня. Я не вчасно.

ТІТКА: Вчасно чи ні, яка різниця. Що тобі потрібно?

РУСЛАН: Поговорити.

ТІТКА: Це я вже чула. Про що говорити?

РУСЛАН: Про нас.

ТІТКА (зривається на крик): Про нас? Ніяких нас немає!

РУСЛАН: Я дійсно невчасно. Краще я піду.

ТІТКА: Ні, не треба. В мене сьогодні був дуже важкий день. І цей день для мене ще не скінчився.

РУСЛАН: Я можу прийти потім.

ТІТКА: Це все облуда.

РУСЛАН: Що?

ТІТКА: Якщо ти не скажеш зараз - навіщо прийшов, то більше ніколи не прийдеш.

РУСЛАН: Я пообіцяв, що прийду і прийшов.

ТІТКА: Через п"ятнадцять років? Кажі.

Дзвонять у двері.

Сцена 10.

Вбігає Дівчина.

ДІВЧИНА: Може мені краще сховатись, відкласти. А потім...

ТІТКА: Ні. Ти зараз підеш і вислухаєш все. Ти ж не будеш все життя бігати і ховатись.

ДІВЧИНА: Хоча б пару днів. Я буду в тебе в кімнаті.

ТІТКА: Це твоє життя, і де б ти не ховалась, все буде так само.

ДІВЧИНА: Трохи пізніше, коли покличуть...

ТІТКА: Йди. Ти доросла. І тільки спробуй змінити своє рішення.

ДІВЧИНА: Гарзд.

Дівчина йде.

Сцена 11.

РУСЛАН: У вас тут щось відбувається?
ТІТКА: Нічого нового, я тебе запевняю.
РУСЛАН: А я думав в мене вийде.
ТІТКА: Що?
РУСЛАН: Все життя бігати і ховатись.
ТІТКА: Від кого?
РУСЛАН: Від тебе, від нас, від минулого.
ТІТКА: Навіщо ти прийшов?
РУСЛАН: Я думав, що зможу повернути тобі наше непрожите життя.
ТІТКА: Яке життя? Ти що пішов від дружини?
РУСЛАН: Так.
ТІТКА: І згадав про мене, яка завжди на місці і буде чекати, як прив'язане цуценя.
РУСЛАН: Ні. Просто я усе починаю з початку і хотів, щоб ти... ми знову були разом.
ТІТКА: Який початок? Яке нове життя? Все в минулому. Це в тебе сімейна кораблетроща. Не в мене.

Сцена 12.

Вбігає Мати.

МАТИ: Прийшов Євген. Він хоче наодинці поговорити з Ганнусею. Ми з мамою поки на кухні.
ТІТКА: Добре.
МАТИ: Якщо, що, вона дійсно винна, але...
ТІТКА: Ніхто їй зла не спричинить. Це ж її батько.
МАТИ: Так, я знаю. Не буду заважати. Вам, напевно, теж треба поговорити.
ТІТКА: Як тактовно.
МАТИ: Йду, але я можу розраховувати на твою допомогу.
ТІТКА: Так.
Мати йде.
ТІТКА: Що ж сьогодні за день такий?

Сцена 13.

РУСЛАН: Ти заміжня?
ТІТКА: Яка цікавість невчасно.
РУСЛАН: Пробач, я просто гадав. Всі на місцях і ти тут.
ТІТКА: І нічого не змінилось. Заміжня? Навіть двічі... Була. Вже пів-року розлучена.
РУСЛАН: Діти є?
ТІТКА: Завдяки тобі немає і вже не буде.
РУСЛАН: Пробач. Я і так вже за це покараний.
ТІТКА: Звичайно, зараз я вислухаю твою сумну і тужливу історію.
РУСЛАН: Вчора закінчилось розлучення з дружиною.
ТІТКА: Вітаю. Але в тебе залишилась донька.
РУСЛАН: Так, хоча ні.
ТІТКА: Вона залишилась з матір'ю?
РУСЛАН: Так, і мене позбавили батьківських прав.

ТІТКА: Скільки їй років?

РУСЛАН: Чотирнадцять.

ТІТКА: Нічого, декілька років не платитимеш аліменти. А потім примиритесь. Не треба мене вплутувати у твоє, чуже життя.

РУСЛАН: В тебе самої проблем купа.

ТІТКА: Ти про Ганнусю? В неї є батьки. Вони допоможуть їй у всьому навести лад.

РУСЛАН: І ти.

ТІТКА: Я тут допомогти не можу. Я можу тільки завадити більшій біді.

РУСЛАН: Місяць тому донька народила дитину.

ТІТКА: Що?

РУСЛАН: Так. Ми наполягли, щоб вона не робила аборт.

ТІТКА: Як мені набридла ця тема.

РУСЛАН: Пробач, тобі боляче.

ТІТКА: Ти навіть не уявляєш як!

РУСЛАН: Дружина з донькою підписали відмову від дитини.

ТІТКА: Навіщо?

РУСЛАН: Щоб не псувати їй життя. Ми з дружиною розлучились.

ТІТКА: Нічого не розумію.

РУСЛАН: Я не підписав відмову. Взяв опіку над дитиною на себе. Я не міг втратити і цю дитину. Це як наша, ненароджена. Я знову був перед ділемою. І не міг вдруге відмовитись.

ТІТКА: Це ж онук.

РУСЛАН: Онука. Це не має значення. Я не можу тобі повернути нашу дитину. Але разом зі мною ти можеш, ми можемо створити родину. І в нас буде дитина.

ТІТКА: Це неможливо.

РУСЛАН: Я думав, ти мені пробачила.

ТІТКА: В житті немає зворотнього шляху.

РУСЛАН: Поміркуй. Ми зможемо все почати з початку.

ТІТКА: Це безглуздо.

РУСЛАН: Це наш шанс. Звичайно, нам буде тяжко. Але чи всі мають такий шанс?

ТІТКА: Усе занадто пізно і безглуздо.

РУСЛАН: Поміркуй над тим, що я тобі сказав.

ТІТКА: А де зараз онука?

РУСЛАН: Внизу, в машині, спить.

ТІТКА: Ти залишив дитину саму?

РУСЛАН: Вона ж спить.

ТІТКА: Бовдур. Дитину одну залишив. Неси її сюди.

Руслан вибігає.

Сцена 14.

Вбігає Дівчина.

ТІТКА: Батько, він кричав на тебе?

ДІВЧИНА: Ні. Батько сказав, що допоможе. Тут інше.

ТІТКА: Що знову сталося, кажи.

ДІВЧИНА: Дзвонив Кирил.

ТІТКА: І що?

ДІВЧИНА: Він сказав, що у найближчі шкільні канікули ми зможемо побратись.

ТІТКА: Це чудово.
ДІВЧИНА: Він сказав, що багато міркував. І не зможе кинути мене чи дитину. Він мене дійсно кохає.
ТІТКА (обіймає Дівчину): Дійсно кохає. Я так рада за тебе.
ДІВЧИНА: Я теж. А цей...
ТІТКА: Руслан?
ДІВЧИНА: Так. Що він?
ТІТКА: Це мій гріх. Старий гріх.
ДІВЧИНА: Я бачила, як він дивиться на тебе.
ТІТКА: Що ти розумієш?
ДІВЧИНА: Ти не дозволила мені зробити найбільшу помилку.
Дякую.
Дівчина вибігає.
ТІТКА: Чому я не була такою мудрою щодо себе?

Сцена 15.

Повертається зі згортком Руслан. Тітка бере з його рук дитину.

ТІТКА: Вона не спить. Оченятами кліпає. Як можна таке диво залишити. Як можна відмовитись від своєї...
РУСЛАН: Я хотів спитати. Мені було лячно. Та дитина, наша, хто це був?
ТІТКА (заколисує згорток): Дівчинка. В нас була дівчинка... Вона мені посміхнулась, ти бачив?
РУСЛАН: Так. Вона відчуває, що ти добра. Ти змогла б її полюбити?
ТІТКА: Її? Так.
РУСЛАН: А мене?
ТІТКА: Покохати? Спочатку треба було б тебе розлюбити.

З А В І С А.

Липень-серпень 2010

[Mail: aksioma@neonet.ua](mailto:aksioma@neonet.ua)

Copyright © 2003-2017. All rights reserved